

DAUDZ LAIMES DZIMŠANAS DIENĀ!

Komēdija

Darbojošās personas:

Juliāna, saukta arī *Jūle, Lija* - mākslas studente, ap 21

Veronika, saukta arī *Vera, Nika* - Juliānas māsa, vīrs 30

Gatis- Juliānas draugs, vīrs 30

Uldis- Veronikas vīrs, Gata draugs, vīrs 30

Ieva- Juliānas draudzene, ap 21

Brunis- Ievas un Juliānas klases biedrs, ap 21

Mūsdienas. Mūsdienīgas lauku mājas pagalms ar visu tam atbilstošo interjeru- solu, galdu, puķu dobi, akmeni.. (cik nu lielas ir kolektīva iespējas).

1.aina

Gatis, Juliāna

Juliāna sēž uz zema soliņa un mizo kartupeļus. Blakus bļoda, grozs, trauks mizām.

Uzmet skatu ceļam, bet neko nemana, sevī iegrimusi.

Gatis. Redzams, ka tikko ieradies. Žakete pār plecu pārmesta, neliela soma

rokās/plecā. Pienāk Juliāna, no mugurpuses apskauj, pieliecas pie auss.

GATIS. Čau, Lija!

JULIĀNA. (*sabīstas*) Tu velns! (*ierauga Gati*) Sabiedēji.

GATIS. (*smejas*) Man likās, ka tu redzēji mani nākam.

JULIĀNA. Sabiedēji.

GATIS. Atvaino, negribēju. (*skūpst uz vaiga*)

Neveikls klusums. Gatis pievelk krēslu (vai soliņu, citu sēžamo) un apsēžas. Cieši skatās meitenē.

GATIS. Pa telefonu tā īsti nesadzirdēju. Tu taču piekritīsi, vai ne?

JULIĀNA. Ceturtdiena.

GATIS. Mīļā Lija! Vai ne? (*pagriež viņas seju no kartupeļiem*)

JULIĀNA. Kāpēc tu atbrauci ceturtdienā?

GATIS. Man gribējās dzirdēt skaidru atbildi. Es gribu būt pārlicināts, ka sestdien neizgāzīšos.

JULIĀNA. Re, mizas vijās. Kā noloba garāku, tā vijas skaistos ripuļos. *(spēlējas ar mizu, rāda)*

GATIS. U-ū! Lija! *(pagriež meiteni)* Man tavu atbildi vajag. Nu tad- saki- JĀ!

JULIĀNA *brīdi vēro puisa seju. Klusums.*

GATIS. Jā?

JULIĀNA. Pa telefonu es to nevaru atbildēt. *(nopietni)*

GATIS. Un tagad? Ko teiksi?

JULIĀNA. Parādi maku. *(smējīgi)*

GATIS palaiž meiteni, izvelk maku no kabatas, rāda. Lūdzu, te tas ir.

JULIĀNA. Tagad es redzu. Ir. Un kas mums tur ir iekšā?

GATIS atver, aizver maku. JULIĀNA cenšas tajā ielūkoties.

Gatis rāda Juliānai maku, komentē.

GATIS. Skaties vien. Re, viena kabatiņa, otra sīknaudai. Un te.. slepenais nodalījums.

Te būs... *(Gatis pārsteigts, jo makā nekā tomēr nav. Samulsis turpina.)*

GATIS. Būšu kaut kur pazaudējis. Ak, nē *(kā attopas)*, rakstāmgaldā atstāju. Braucu sencīšus apciemot un izņemu. Mana māte trieku dabūtu, ja... Tu taču zini. *(samiernieciski)*

JULIĀNA. Bez manis bijī?

GATIS. Liela muiža. *(rausta plecus)*

JULIĀNA. Vai viņa skatās tev makā? Līdz šim jau vien kabatās...

GATIS. Tu zini manu māti. Neprognozējami.

JULIĀNA. *(bezbēdīgi rakājas pa mizām)* Re, kādas mākslinieciskas mizas. Uzgleznot vajadzētu.

GATIS. Nu tad? Tu man atbildēsi? *(izmisis)*

JULIĀNA. Es jau atbildēju.

GATIS. Tu prasīji maku.

JULIĀNA. Un tu man nevari parādīt.

GATIS. Saki-JĀ! *(lūdzoši)*

JULIĀNA. Parādi. Un es teikšu. *(jautri, kaitinoši)*

GATIS. Vai to tu atbildēsi, kad es sestdien viesībās jautāšu?

JULIĀNA. (*šķelmīgi*) To pašu- parādi maku!

GATIS. UN?

JULIĀNA. Tu zini, ko es tur gribu redzēt un kā tur nav. (*lietišķi*)

GATIS. Tad man jābrauc atpakaļ uz Rīgu.

JULIĀNA. Ja jābrauc- brauc! Brauc vien. Tūlīt pat. (*smejas*) Ja jau tev tik ļoti tieši Ulda dzimenes ballītē to gribas jautāt. Tad jau nevar atlikt.

GATIS. Man tavu JĀ vajag. Es to negribētu atlikt. Ulda ballītē būtu gana piemēroti. Pie viena, mums nebūs jābrauc otrreiz. Un visi uzreiz zinātu. Nekādu baumu, bet publiskots.

JULIĀNA. Kā tev patīk izrādīties!

GATIS. Varbūt. Tad bez tā nekā?

JULIĀNA. Jāizber mizas. (*rāda mizu traukā*)

GATIS. Tu nepiekāpsies. (*secina*) (*Brīdi klusums.*) Lija, tu varētu piekāpties! Tas taču ir muļķīgi. (*ar nožēlu*)

JULIĀNA. Nemaz ar ne! (*uzmet lūpu*) Tas ir tavs uzticības pierādījums. Mēs vienojāmies.

GATIS. Uzticību esmu pierādījis arī citādāk. Nepataisi senu joku par tik liktenīgu pasākumu!

JULIĀNA. Par vēlu. Viss jau ir liktenīgi.

2.aina

Gatis, Juliāna, Veronika

VERONIKA. Kas tad mums te pagalmā? Nedzirdēju, kā piebrauci.

JULIĀNA. Mizas. Kaili kartupeļi un mizas.

GATIS. Sveika, Nika! No autobusa nācu. Mašīna noplīsa. Labi vien ir- varēju izkustēties un kārtīgi apskatīt ainavu.

VERONIKA. Nedēļas vidū? Jūle pie mums vien pāris dienas, bet tu jau sailgojies? Tik ļoti, ka kājām jānāk? Ak, jaunie ļaudis. (*smaida, noglāsta Gatim plecu*) Tu jau gan vairs nekāds jaunais neesi. Bet Jūli prom nelaidīšu. (*krata pirkstu*) Lai vēl paelpojas lauku gaisu, un dārzā man arī palīgs vajadzīgs.

GATIS. Nenostrādini par daudz! Atstāj mirkli gleznošanai arī.

VERONIKA. Un es lai viena ar darbiem ņemos? Man arī atvaļinājums tikko sācies. Nav jau laika apsēsties- dārzs, pagalms aug ciet, Uldis vienādiņ siltu ēdienu grib...

Pag, Jūle, vēl vajadzēs kādu kartupeli nolobīt- trijiem te būs par maz. Uzgaidi, atnesīšu.

GATIS. Nes vairāk. Uldis arī varētu būt uz pusdienām klāt.

VERONIKA. Uldis? Vai tad ne rīt? Teicās vairākas dienas būt leišos. Tie pasūtījumi, vai...

GATIS. Man liekas, ka būs ātrāk tikuši galā.. (*saprot, ka izmuldējies*) Varbūt... Lūk, es tev, Nika, ciemkukuli atvedu. (*lūko somā*)

VERONIKA. Tu allaž tāds iejūtīgs pret mani... (*sentimentāli sajūsmināta*) Ko nu pagalmā? Nāc iekšā! (*ved iekšā, var apkampt*) Jūle, uzgaidi, atnesīšu kartupeļus.

Veronika aiziet ar Gati, bet atgriežas.

3.aina

Veronika, Juliāna

JULIĀNA. (*rokas pa mizām, kā zem tām meklētu vēl kartupeļus*) Mizas. Vienas vienīgas mizas.

VERONIKA. (*atnes vēl kartupeļus, noliek*) Ko tu ar tām mizām? Kā apstulbusi! (*brīdi lūkojas tālumā*) Pavei! (*rāda ar roku*). Kur ir, tur rodas. Kas šai te meklējams?

JULIĀNA. Kam? (*palūkojas norādītajā virzienā*) Tā tak leva.

Juliāna un Veronika saskatās.

JULIĀNA. Es uzaicināju.

VERONIKA. Bez viņas nevarēji?

JULIĀNA. Vai ta nedrīkstēja? (*panaivi*) Rīgā mums dienas ar studijām aizņemtas, nav galīgi laika... Lauku klusumā var vairāk izrunāt, izstāstīt. Bez steigas. Mana labākā draudzene.

VERONIKA. Šito m... mātīti! Šito plancku un pasaules brūti!

JULIĀNA. Tik traki jau nav. Tu pārspīlē. Ko gan tu zini?

VERONIKA. Kur viņa iet, tur puiši traki paliek un meitenes asarās.

JULIĀNA. Vai viņa vainīga, ka tāda daba?

VERONIKA. Tāpēc jau prāts dots. Domājusi būtu! (*pēc brīža*) Un tu arī kā bez prāta. Tev citu meiteņu trūkst? Draudzējies, cik uziet! Ar šito! Aizmirsusi esi, kā viņa tev Robertu atvīla?

JULIĀNA. Tas neskaitās.

VERONIKA. Neskaitās! Tagad neskaitās! Un kad tu dienām ilgi neko neēdi, bet naktīs spilvenā gaudoji... Tas arī neskaitās? Kad žiletēs cilāji.. Neskaitās!?

JULIĀNA. Beidz. (*atgaiņājas, smejas*) Mēs bijām pusaugu skuķi. Viņa vai cita... šamdēļ vai tamdēļ.. ar Robertu tāpat nekas nebūtu sanācis. Mēs bijām kā bērni. Tā notiek. Vai tad tu to nezini?

VERONIKA. Kad notiek ar citiem, nav sāpīgi. Tevi vērojot, sirds vai lūza. Tu varēji noasiņot, ja Uldis nebūtu laikā...

JULIĀNA. (*pārtrauc Veroniku*) Esmu pieaugusi. Beidz raizēties! Tādas muļķības vairs nedaru. (*smejas*) Un levai sen gaume mainījies, mūs neinteresē viena tipa puiši. Manus puišus viņa vairs neiekāro. Esam vienojušās. Bet citas tik apsviedīgas sirdsraudzenes man tik un tā nav!

VERONIKA. Man tā jūsu draudzība nekad nav patikusi! Raksturs nemainās. Apsviedīs atkal visu kājām gaisā. Tik vien tikumības viņā ir kā tas vārds- leva (*mēdās, aiziet*).

4.aina

Juliāna, leva

IEVA. (*uznāk un turpina Veronikas domu, Veronikas tonī*) Jā, jā! Ošu leva- visiem sieva!

JULIĀNA. Dzirdēji? Noklausījies? No lūpām nolasīji?

IEVA. Kad Vera mani piemin, pus pagasts skan. Nav īpaši jāiespringst.

JULIĀNA. Viņai tāda nostādīta balss. Jāpierunā telpa. Cik nu kuru reizi liela.

IEVA. Jap! Kam viņā tāda nepatika pret mani?

JULIĀNA. Roberts ir atslēgas vārds.

IEVA. Jap! Trāpīts. Man šķiet, ka vēl pēc simts gadiem Vera būs vienīgā, kas to atcerēsies.

JULIĀNA. Un mēs abas.

IEVA. Jo Vera mums to regulāri atgādinās.

JULIĀNA. Jo manas vēnas to atgādinās.

IEVA. Man tagad pārgriezt savējās, lai beidzot tiktu piedots?

JULIĀNA. Ne tak! Beidzam šito bazāru! Pagātne ir sen pagājusi un tā jāliek mierā. (*iemet kartupeli bļodā*) Tā, gatavs!

IEVA. Moš man točna vārdu nomainīt? Senčiem patika Ziemassvētkus svinēt, tad

atrada iemeslu. Dzirdi, kādu skanīgāku paņemt, kā jums- Veronika, Juliāna, Klementīne.. nu kaut ko tādu.. Ne?

JULIĀNA. Jā, jā, bet ikdienā par Jūli-Mūli vien saukā. Noīsinās un nekā no tā skanīguma nepaliks. Būsi Tīne. Dzīvo vien ar savu Ieva-Sieva.

IEVA. Tu esi ļauna! Un prasta! (*smejas*) Ne jau visi noīsina. Gatis tevi nekad par Jūli nesauc. Un Veru arī ne.

JULIĀNA. Gatis nav ļauns un prasts. (*ceļas, apgāž mizas*) Pē! Mizas izbira. Palīdzi aizstiept!

IEVA un JULIĀNA dodas virtuves virzienā.

5.aina

Uldis, Vera

ULDIS ieradies no pilsētas. Uzvalkā. Rokās konfekšu kaste. Pagalmā apstājas, piekārto matus, šlipsi. Paosta žaketi, tad rokas. Noliek konfekšu kasti uz sola, mazgā rokas atstātajā bļodā/kādā citā ūdens traukā, kas ir pagalmā. Ar ūdeni slauka žaketes plecus, tad novelk žaketi, turpina tīrīt. Pārbauda svešu matu esamību uz žaketes. Nolasa kaut ko. Tad uzvelk. Sakārto šlipsi, vēlreiz pārbrauc pār matiem.

VERONIKA nāk no virtuves, ar priekšautu.

ULDIS. Pagalmā garšīgi smaržo. Kas šodien pusdienās?

VERONIKA. Sveiks! Tu esi pašā laikā. Ir Gatis un Jūle. (*slauka rokas priekšautā*)

Uldis un Veronika brīdi stāv pa gabaliņu viens no otra.

6.aina

Uldis, Veronika, Juliāna, Ieva, Gatis

Pagalmā iespurdz Juliāna un Ieva.

Purina galdautu, apjūk, ieraugot Uldi un Veroniku.

ULDIS. (*attopas pirmais*) Sveika, mana Ticība- Vera! (*apskauj Veroniku ar draudzīgu skāvienu*). Un lūk- Cerība- sveika, Jūle! (*pamāj viņai*)

JULIĀNA. (*loka galdautu*) Sveiks. (*izčukst vairāk kā sev, galvas mājiens*)

ULDIS. (*draiskā noskaņā bezrūpīgi turpina*) Un kas tad tas? Mīlestība, ko ne? (*vienlaicīgi ir iznācis Gatis, šie vārdi kā Gatim izskan, bet Uldis vēro Ievu*).

IEVA. (*apjēgusi situācijas absurdumu*) Man mobilais palika... Varbūt zvana.. (*iesprūk iekšā*)

GATIS. Kā izbraukāji?

ULDIS. Labi. Leiši piedāvā labas lietas. Var sanākt labs tirgus. (*atopas, ņer konfekšu kārbu, sniedz Veronikai*) Tas tev ciemkukulis no brauciena.

VERA. Konfektes. Nu ko- esam visi. Aicinu pusdienās.

ULDIS. Uzvalku novilkšu. (*prom*)

VERONIKA. (*pēta konfekšu kasti*) Uldim jauna aizraušanās? (*kā jautā, kā secina, vienlaicīgi pēta Gati*)

GATIS. Nekā tāda neesmu manījis!

VERONIKA. Kāpēc man gribas teikt, ka tu melo?

Gatis neveikli saliek rokas bikšu kabatās.

JULIĀNA. Vīrs tev atved konču kārbu, bet tu par viņa aizraušanos prāto. Kārtīgu pateicību būtu izrādījusi, buču, vai.

VERONIKA. Tās bučas jau vien pirmajos gados. Tad kaut kur pazūd vai izdāļājas. (*vēro konfekšu kasti*) Tās jau mūsu pašu „Laimas” ... Vai leišos tādas pircis?

ULDIS. (*no iekšpusēs*) Kur paliek pusdienas? Esmu galīgi badā!

Visi prom.

7.aina

Uldis, Gatis

Pēc pusdienām. Uldis pārģērbies mājas drēbēs, džinsos. Pagalmā.

ULDIS. Pēc sātīgām pusdienām vajadzētu nosnausties. (*staipās, žāvājas*) Kas tev tik steidzīgs sakāms?

GATIS. Mana mašīna. Kur?

ULDIS. Mēs tak sarunājām, ka rīt atdošu.

GATIS. Bet kur?

ULDIS. No rīta brauksim kopā. Servisā izņemsī. Veči solīja, pieķīlēs, piekrāsos.. Jūle nemanīs.

GATIS. Ar Liju man cita problēma.

ULDIS. Nu, nu! Tur paši tieciet galā. Par mašīnu –Paldies. Ar savu oranžo Saabu jau es nevarēju...

GATIS. (*zobgalīgi turpina Ulda domu*) ..meitās braukt.

ULDIS. Nu re, attapīgs. (*uzsit Gatim uz pleca*) OK!

Pār pagalmu ar segām pāriet leva. Viņa dodas gulēt diendusu sienā.

Uldis redz vien levu, grib sekot. Gatis satver aiz piedurknes/rokas.

GATIS. Man šķiet, ka šoreiz tu esi pāršāvis pār strīpu.

ULDIS. Ko es? (*mēģina atbrīvoties*) Ar mašīnu, jau teicu, viss OK. (*piķts*) Nieka skramba. Ja prasa, pasarg Dievs! Vecis esi, gan mācēsi izmeloties- nejauša bumba, vārtu stabs, stāvvietā.. Ta izdomā kaut ko! Ar tavām smadzenēm. Tāpēc jau nevajadzēja tūlīt šurp dzīties! (*aizvainots*)

GATIS. Ar mašīnu es tikšu galā.

ULDIS. Tad kas vēl?

GATIS. Un tu nenojaut.

ULDIS. Nemaz ar ne. Tu taču... (*rāda uz levu, viņas virzienā*) Tā meiča taču nav tava?

GATIS. Nē! (*smejas*) Tādas meičas mani vairs neinteresē.

ULDIS. Mūsu Jūle tevi tā piesaista? Tev ir bijušas gana šiverīgākas un spilgtākas tjolkas par šo, bet re.. Tu toč esi viņai uzticīgs? Vecie niķi nemaz, nemaz neuzverd asinīs?

GATIS. Par to jau es arī gribu jautāt.

ULDIS. Tomēr. (*uzvaroši*) Tev alibi vajag? Ko rīsties un nesaki? Nav nekā vienkāršāka.

GATIS. Nē! Ne alibi.

ULDIS. Ko tad vēl?

GATIS. Mans maks.

ULDIS. Tev pazudis maks?

GATIS. Nē. Kaut kas NO maka.

ULDIS. Tos divdesmit latus.. piedod, vecīt! Kad ņemu atslēgas.. atvilktnē mētājās.. es paņēmu. Tīri nejauši. Meitenei končas, vīns.. saproti pats.. Es atdošu! Ar procentiem.

GATIS. Tur bija vēl kaut kas!

ULDIS. (*kasa pakausi, samulsis prāto*) Ak tas!!! (*gari novelk*) Tas.. (*iesmejas*) Nezināju, ka tāds nieks ir strīda vērts.

GATIS. Ir gan.

ULDIS. Paldies! Nopirkšu vietā. Desmit.

GATIS. Man vajag tieši to. Jo tā bija Lijas dāvana.

ULDIS. Kā āksts. Kur es to vairs dabūšu?

GATIS. Es arī nezinu, kur viņa to dabūja. Bet vajag tieši TO.

ULDIS. Nu to es nevaru. (*ņirdz*) Lietotu jau vairs negribēsi, vai tomēr?

GATIS. (*ķer Uldi pie apkakles/krāga*) Uldi, tu esi lops! Draugi TĀ nedara.

ULDIS. Rāmāk. (*atbrīvojas no Gata tvēriena*) Agrāk varēja, tagad vairs ne? Tu esi ciemos. (*sakārto drēbes, pašapzinīgi*) Bet bosī dara. Es esmu boss.

GATIS. Tu esi visu manu dzīvi sačakarējis. Lai kas tu arī būtu.

ULDIS. Beidz, vecīt. Ar tiem pilni visi veikali, kopā ar maizi pārdod, dāvina parkos, bērni spēlējas. Ko tu problēmas taisi?

GATIS. Tas bija iezīmēts. Lija ar mani neprecēsies, ja es to viņai nevarēšu parādīt. Tam jābūt makā. Manā makā.

ULDIS. Bēdīgi tev.

GATIS. Nē! (*dusmīgi*) Bēdīgi tev! (*rāda ar rādāmpirkstu uz Uldi, vai baksta pat krūtīs*) Es Lijai izstāstīšu, KUR tas palika.

ULDIS. Stop! Stop! Stop! Manās mājās tu šitādus mēslus netaisi!

GATIS. Varu paciesties. Rīgā...

ULDIS. Rīgā tik ieminies, momentā paliksi bez darba! Gribi?

GATIS. Tad izstāsti tu. Lijai.

ULDIS. Stulbs esi?

Abi klusē. Lūkojas viens otrā kā ienaidnieki.

GATIS. Labi. Runāsim konstruktīvi. Man tas ir vajadzīgs. Mazliet smieklīgi jau izskatās, bet Lija manu bildinājumu pieņems vien tad, kad tas būs makā. Ir vajadzīgs risinājums, boss. (*boss- tiek nedaudz izmēdīts*)

ULDIS. Tu manu aizbilstamo meiteni gribi precēt?

GATIS. Gribu.

ULDIS. Tā nopietni?

GATIS. Pavisam nopietni.

ULDIS. Tagad?

GATIS. Un kāpēc ne? Cik gadu stāžs ir tavai laulībai? Es pat mēģinājis neesmu.

ULDIS. Kāpēc jūs nevarat dzīvot kā līdz šim?

GATIS. Kāda starpība? Kaut kad jau tas tāpat notiks. Labāk tagad. Lija drīz beigs māksliniekus, varēs diplomu uz mana uzvārda saņemt. Vēlāk nebūs problēmu ar pierādīšanu.

ULDIS. Vecīt, tu mūsu Jūli gribi? Nesaprotu. Tu, kurš var dabūt jebkuru.

GATIS. Viņā ir kaut kas daiļš un savdabīgs. Ļoti gribu. Sev! Vienīgi sev!

ULDIS. Neesmu manījis, ka viņa tik pat stipri gribētu tevi.

GATIS. Viņa neizrāda, jo nav no tām, kas cenšas noturēt par katru cenu, kas ir kā apsēstas ar attiecībām un precībām. Viņa prot klausīties, ar prieku vēro un apgūst visu, ko es daru 3D-animācijā. Mūs vieno kaut kas vairāk. Jā, viņa vispār mani netur, un tieši tas padara viņu par pievilcīgu vērtību.

ULDIS. Man to nesaprast. Mani interesē visas, kas mani grib. Ko negribēt, es izvēlos pats.

GATIS. Laikam gan... Es tomēr tev ieteiktu...

ULDIS. Ieteikt tu vari kantorī, labprāt uzklausīšu. Privātajā dzīvē man tavi ieteikumi nav vajadzīgi.

GATIS. Jauki. *(aizvainots)* Tad jau zini, kā risināsi radušos problēmu.

ULDIS. Tava problēma, tu risini. *(vīzdegunīgi)*

GATIS. Tad es eju pie Lijas.

ULDIS. *(samiernieciski)* Ne tik strauji. Mēs varētu mēģināt nopirkt vietā. Rīt būsīm Rīgā. Varbūt zini, kur tādus pārdod?

GATIS. Nē, nezinu gan.

ULDIS. Vienalga, pastaigāsi pa aptiekām, lielveikaliem, šopiem.

GATIS. TU pastaigāsi! Es būšu pie datoriem. Citādi salaidīsi dēļi leišu darījumu, kuru tu it kā šajās dienās, ar meičām vizinoties, jau esi nokārtojis. *(izsmējīgi)*

8.aina

Juliāna, Ieva

Ceturtdienas pievakare. Meitenes pagalmā dzer tēju.

IEVA. Tu varētu rādīt laimīgāku gīmi.

Klusums. Dzer tēju.

IEVA. Klau, Jūle! Kāpēc tavā gīmī nav laimības? *(iebiksta sēnā)*

JULIĀNA. Kā to zīmē? Ar acu kaktiņiem uz leju un uzacīm uz augšu?

IEVA. Jap! Un lūpu kaktiņus zīmē līdz ausīm. Ar pusloku uz leju.

Abas sasmaidās.

IEVA. Es nevaru vien iedomāties, ko Gatis būs izdomājis. Nevar būt, ka viņš tā vienkārši lūgs tavu roku.

JULIĀNA. Tu arī to jau zini. Vai viņš visiem paspējis pateikt?

IEVA. Nedomāju viss. Es nejauši.

JULIĀNA. Tu! Nejauši? Tu tik daudz ko nejauši! Bet visu zini. Tāpēc jau tu esi tik noderīga, draūška. (*apkampj levu*)

IEVA. Bet tu nepriecājies.

JULIĀNA. Ne.

IEVA. Ne jau par to, ka es zinu. Par bildinājumu.

JULIĀNA. Nē, liela prieka nav.

IEVA. Jebkurš man zināmais skuķis priekā dejotu un sazin ko vēl. Es par kaut ko tādu varu tikai sapņot.

JULIĀNA. Sapņo ar!

IEVA. Tu baidies?

JULIĀNA. Es negribu. Man netik šī jezga. Gatis grib izrādīties. Pie tam ir taču Ulda dzimtene. Visi tie ļaudis. Pē! Cits pasākums.

IEVA. Viņš grib lūgt vecākiem tavu roku. Viss kā nākas. Un šiki arī būs, es tā domāju.

JULIĀNA. Vecākiem! Negvelz.

IEVA. Kopš tavi vecāki aizgāja bojā un Vera ar Uldi kļuva par aizbildņiem..

JULIĀNA. Tas bija pirms septiņiem gadiem. Sen esmu pilngadīga. Kādi vairs aizbildņi un aizbilstamie? Es pati gribētu pieņemt lēmumu, ne Veras vai Ulda dēļ. Ne šeit. Šeit es nespēju būt pati. Viņi abi no manis grib tikai pareizu, adekvātu uzvedību, pat ja tā mani izkropļo un sāpina. Mūžīgā pateicībā un vainas sajūtā. (*mēdās*) Esi adekvāta! Nedzen mūs kaunā! Līdz kaklam. (*parāda*)

IEVA. Es kaut ko nesaprotu. Tu negribi precēties? Tev liekas, ka Vera un Uldis tev to liek?

JULIĀNA. Kad būšu precējusies, viņiem savajadzēsies bērnus.

IEVA. Tu esi akla vai stulba? Ko tu te tēlo? Ko izliecies? Jūs ar Gati jau divus gadus dzīvojat kopā. Parasti vīrieši negrib. Kāpēc tu negribi precēties?

JULIĀNA. Gribu? Negribu? Viņš to dara tik skaļi, tik uzbāzīgi, tik...

IEVA. Muļķības! Tu negribi Gati. Stāsti vien, draūška!

JULIĀNA. Es nedomāju, ka tas ir pareizi. Es nedomāju, ka tā vajag. Es nedomāju...

IEVA. Pareizi? Vajag? Un ko tu jūti, domātāja?

JULIĀNA. Neko. Tikai dusmas.

IEVA. Muļķe! Es tavā vietā.

JULIĀNA. Nu tad esi manā vietā! (*aizkaitināta*) Lūdzu! Ņem ciet. Tev jau ir pieredze, kā to dara. Kantē nost!

IEVA. Žēl nebūs? Reiz taču zvērēju, ka tavējos džekus nekārdināšu.

JULIĀNA. Kāpēc gan?

IEVA. Tu viņu nemīli. Tik vienkārši, vai ne? Tu tikai tēlo. Tajā ballītē, kurā Uldis mūs visus sapazīstināja.. es viņu gribēju. Uzradies tu ar savām nevainīgas govš acīm.. Un es.. Un tagad... Jūle-Mūle!

JULIĀNA. Un tagad? KO tagad? (*izmisusi*)

IEVA. Viņš tev ir mēbelēts dzīvoklis, piekrauts ledusskapis un iespēja tēlot mākslinieci, gleznot. Ko ne? Vera to nespētu nodrošināt.

JULIĀNA. Var būt, ka tā arī ir. Tagad varbūt, ka tā. Sākumā citādi bija.

IEVA. Kā tad?

JULIĀNA. Man bija jātiek no šejienes prom. Es nevarēju palikt. Nevarēju arī atgriezties. Kamēr te būs Uldis. Gatis bija drošības sajūta. Tobrīd. Viņš man šo to mācīja, ierādīja animācijas knifus... Pacietīgi un.. viņš bija tik gudrs, saprotošs, pievilcīgs. Šobrīd? Viņš ir tāds pats. Es esmu cita. Taču.. man riebjas dzīve kopmītnēs, īrēt nevaru atļauties. Varētu mēģināt izbraukāt, būtu pat lētāk, bet Uldis. Gati vismaz es pati izvēlējos. Sākumā pat iemīlējos.

IEVA. Pie tā arī paliec. Iemīlējies. Tā tas labi sapass kopā ar bildinājumu.

JULIĀNA. Kāpēc viņš nevar turpināt dzīvot tāpat kā līdz šim?

IEVA. Putniņš var pamest zelta būrīti. Viņš grib saistības. Kā džentelbeņķis uzņemas atbildību.

JULIĀNA. Vai uzticība ir šķirama no atbildības?

IEVA. Viņš tevi nav krāpis, cik zinu. (*viegli*)

JULIĀNA. Un cik nezini? (*ieinteresēti*)

IEVA. Tik nezinu. Tu zini?

JULIĀNA. Par tādām lietām jau parasti visiem nestāsta un pieviltie uzzina pēdējie.

IEVA. Beidz! (*samiernieciski*) Tev jādod viņam iespēja.

JULIĀNA. Tikai tad, ja viņš uzrādīs to, kas ir makā.

IEVA. Tur ir nauda. Mantrause tāda!

JULIĀNA. ..un..

IEVA. .. kredītkartes..

JULIĀNA. ...un..

IEVA. ..daži foto ..

JULIĀNA. ...un..

IEVA. ..prezervatīvi.

JULIĀNA. Tu zini arī to.

IEVA. Ko? Neko- TO es nezinu! Džeki tās lietišas parasti glabā makā. Mani džeki
(*izstoma*) vismaz. Parasti. Nu un?

JULIĀNA. Tā tur nav.

IEVA. Ta bēda. Bija- nav.

JULIĀNA. Tas bija īpašs.

IEVA. Muļķības. Šitās lietišas nemēdz īpašas būt.

JULIĀNA. Bija. Es viņam uzdāvināju Valentīndienā. Ar autogrāfu. Un ar mūziku.

IEVA. Ko, ko?

JULIĀNA. Mūziku. (*smejas*) Teica, ka finišā spēlējot mūziku.

IEVA. Un spēlēja?

JULIĀNA. Nezinu. Vai tādi vispār kaut ko spēlē?

IEVA. (*sajūsmā*) Un kā vēl spēlē! (*apraujas*)

JULIĀNA. Tu zini? (*ar interesi*)

IEVA. (*izvairīgi*) Nojaušu... (*aizrautīgā interesē*) Jūs neizmēģinājāt? Tādu mantiņu!

JULIĀNA. Nē, nolikām makā. Gatim. Viņš apsolīja saglabāt līdz kāzām. Es vēl piebildu,
ka bez tā neprecēšos. Tāds kā uzticības simbols. Kā attiecību esamības
simbols, ja spēj saprast...

IEVA. Īsti neiebraucu. Vai viņam tā vairs nav?

JULIĀNA. Domāju, ka nav gan. Laiku pa laikam jokojoties viņš man to mēdza rādīt.
Pirms pāris dienām arī vēl. Šodien viņam tā vairs nav. Vismaz viņš man to
nevar parādīt. Tad iznāk, ka pavisam nesen mani piekrāpis. Pretīgi! Un taisās
bildināt. Radu lokā, kur es nevaru atteikt. Divkārt pretīgi!

IEVA. Jā, Vera tev to nepiedotu. Atteikumu, es domāju.

JULIĀNA. Es vien ceru, ka viņš no šī nodoma atteiksies. Jo es prasīšu parādīt. Tieši TO
prezīti.

IEVA. Un ja nu es varu...

JULIĀNA. (*neļauj levai runāt, pārtrauc*) Palīdzēt? Tu ko?

IEVA. Ja es zinātu...

JULIĀNA. ...ar ko viņš gultā bijis? Nu nē! Tik smalki nevajag.

IEVA. Es varētu izstāstīt...

JULIĀNA. ...kā tas notika? Negribu zināt.

IEVA. Ja nu pārpratums?

9.aina

Ieva, Juliāna, Veronika

Sarunu pārtrauc Veronikas ierašanās.

VERONIKA. Re, kur abas nolīdušas. Jūle, kartupeļi pārstaigājami. Nupat vairs nav karsti, odi vēl nav cēlušies. Līdz vakaram nezāles apvītīs, no rīta varēs izvagot. *(pievēršas Ievai)* Un tu, slaista, teci vien prom. Visu dienu jau mūsmājās laiskoļies, gan mātei kāds darbiņš priekš tevis būs aizķēries. Slamsta gatavā! *Meitenes ceļas, šķiras. Ieva izaicinoši goroties, aizvainota dodas prom. Aiz Veronikas muguras, viņai neredzot, parāda garu degunu, izmēdās.*

JULIĀNA. Ko tu tik šerpa? Kas vainas?

VERONIKA. Gan jau ir vainas. Man viņa zosādu uzdzen. Ko nelāgu jūtu. Ar kaulu smadzenēm jūtu, jej bogu.

JULIĀNA. Atslābsti un beidz pārspīlēt!

VERONIKA. Bet uz Ulda jubileju gan lai viņa nerādās! *(samiernieciski)* Nebūs piedienīgi, ka tāda.

JULIĀNA. *(lietišķi)* Ir jau darīts. *(pēta māsu, pēc pauzes)* Gatis uzaicināja.

VERONIKA. Ak, jel, kur neglīti. Atsaukt aicinājumu?

JULIĀNA. *(smējīgi)* Būs vēl neglītāk. Ko ļaudis teiks? *(maina toni)* Ejam tais kartupeļos. Par tiem ar mēļos. Nevarēsi vien atklausīties.

10.aina

Juliāna, Ieva

Piektdienas rīts. Juliāna pagalmā glezno. Pa rokai sulas.

IEVA. Atnācu pasērst. Kas jauns prezīšu frontē?

JULIĀNA. Bez izmaiņām.

IEVA. Manīju, ka Vera aizbrauca. Oranžais arī prom. Nācu droši un nekavējoties.

JULIĀNA. Līdz pilsētai aizlaida. *(dzer sulu)* Cienājies.

IEVA lej, jauc, gatavo sev dzērienu.

JULIĀNA. Kaut ko rītdienai vēl vajag. Uldis solīja, no darba braucot, bet šī- nē, vīrieši nepratīšot nopirkt. Pati.

IEVA. (*iedzer, saskalo, pēta*) Šitam brendijs klāt derētu. Būtu super.

JULIĀNA. Pameklēt? Gan jau Verai barčikā kāds aizsākts ir.

IEVA. Da nē. Atbrauks, sunīs atkal. Būšu vainīga. Manis pēc labāk ne.

JULIĀNA. Kā gribi. (*norausta plecus*)

Juliāna turpina gleznot, leva ieskatās gleznā.

IEVA. Tā neko! Ak, tad uz pilsētu, tu saki. Nu ja, veči jau neprot iepirkties kulinārijā. (*iedzer, filozofē*) Klau, pēc šitās teorijas iznāk, ka visi vientuļie džeki mirst badā.

JULIĀNA. Vai ne?

IEVA. Nemirst jau gan!

JULIĀNA. Tāpēc, ka viņi atrod un izmanto tādas kā tu. Divi vienā- maltīte miesai un baudai. Tu taču gatavo?

IEVA. Ja tur ir, no kā gatavot. Parasti žurkas ledusskapī pakārušās un viena otru apgrauzušas.

JULIĀNA. Postmodernisms. (*secina*)

IEVA. Kas?

JULIĀNA. Postmodernisms. Ja es tādu kluso dabu uzgleznotu! Vienreizīgi.

IEVA. Prēmija rokā! Puse man par ideju. (*iemalko pa brīdim*) Es domāju, kam viņiem vispār ledusskapis vajadzīgs. Nu džekiem, vientuļniekiem.

JULIĀNA. Virtuves mēbele. Iepriekšējā draudzene uzdāvinājusi, kur aliņu glabāt.

IEVA. Jap! (*prātuļo, iedzer sulu, pēta glāzi*) Diez kā pie gejiem tās lietas stāv.

JULIĀNA. Ja stāv, tad kā jau visiem, es paredzu.. pieļauju iespēju...

IEVA. (*iespurdzas*) Es par virtuves lietām, a tu ko jau? Kura tad te ir tā samaitātā?

JULIĀNA. Bē! Paķēri gan.

IEVA. (*apbrīnā*) Nu, druška. (*saskalina dzērienu, šķobās*) Bet brendijs tomēr klāt derēja. Tāda susla bez grāda vien ir.

JULIĀNA. Tad atnest?

IEVA. Vai tad drīkst? Vera...

JULIĀNA. Ja būtu darījusi vien to, ko Vera uzskatīja par „drīkst”, vispār neko nebūtu darījusi. Ja nav aizliegts, tad drīkst.

IEVA. Tev gan ir drosme. Pret Veru saslieties.

JULIĀNA. Brendijs jau nav nekāda sasliešanās.

IEVA. Tad atnesīsi?

JULIĀNA. Roku atpūtinot, Veras bārā kaut ko priekš tevis palūkošu. Grādam. Agri gan tev šodien grādus kārojas, ko ne?

IEVA. Ja nav Verai, moš Uldis būs pietaupījis.

JULIĀNA. Uzgaidi un *(smejoši)* manai gleznai netuvojies!

Juliāna dodas pēc brendija, leva paliek, pieiet pie gleznas, pacilā otas.

IEVA. Sabojāšu bildi. *(nicinoši, mēdās)* Ar savu tuvošanos vien. Visu sabojāšu. Vai ne? Pat ja es to nemālēšu? Pat ja es tai bildei pastāstīšu visu, ko zinu? Un **tā** bilde mainīsies? Vērtību zaudēs? Īstas vērtības šeit sen nekam vairs nav, kaut gan izliekas, ka būtu. Iz-lie-kas! Kad šie liekuļi atjēgsies? Pareizi nepareizie. Bet es viņiem parādīšu! Es likšu atjēgties! ES esmu TĀ, kas te bildes mālē. Pa savam. Vēl tikai viņi manīs, kas patiesībā viņi paši ir un kas ir apsmietā leva. Visa labā slava vienā brīdī būs čušs. Es par to parūpēšos. Es mālēšu dzīves bildes.

11.aina leva, Brunis

levu iztraucē Brunis. Brunis nāk no dārza puses. Tautas tērpā. Tramīgi pēta, vai kāds nemana viņa nākšanu, jo ir slepus nācis. Rokās maisiņš ar prezervatīviem un maisiņš ar uzsaukumiem, skrejlapām „Vairosimies Latvijai!”. Mēģina iestūķēt pastkastē, durvju spraugā, loga rāmī... Ierauga levu, izslejas. leva iztrūkstas.

BRUNIS. Labrīt, cienījamā tautiete!

IEVA. *(satrūkstas)* Brunis! Sabiedēji... Tfu! *(liek roku pie sirds)* Sabiedēji. *(ar izbrīnu)* Ko tu te?

BRUNIS. Tautieši, leva, vispirms pienācīgi sasveicinās, tad jautā pēc iemesla.

IEVA. Čau, čau! *(nevērīgi smejojoties)* Ko tu meklē šai sētā?

BRUNIS. Tas čau-čau ir Karlsona sveiciens. Esmu nācijas pārstāvis, kas sveicinās tautas valodā.

IEVA. *(iespurdzas, atkāpjas no gleznas)* Ta man vienalga.

BRUNIS. Vai Veronika iekšā? *(grasās doties iekšā)*

IEVA. Vot Veronikas NAV iekšā! Ko tev no viņas?

BRUNIS. Tāpat vien.. *(izvairīgi)* Nacionālās kustības un nācijas glābšanas vārdā man ar viņu pārrunājami vairāki būtiski jautājumi.

IEVA. Ar Veru? Viņa politikā neiesaistās. (*vīzdegunīgi*) Vari mierīgi soļot atpakaļ.

BRUNIS. Ko nu tu, gaisa grābsle, par Veronikas iesaistīšanos zini. (*svarīgi, pašapzinīgi*)

IEVA. Uzprasīsim Jūlei. Viņa zinās.

BRUNIS. Juliāna, arī ir šeit? (*tramīgi*)

IEVA. Kur vēl šai būt? Tu domā, ka es pie Veras nākusi? (*smejas, nopurinās*) Nu nē!
Man nav nacionālpolitiskas pārliecības, ko sludināt. Un pat ja būtu.. Vera manī neklausītos, aizdzītu ar naglainu mietu.

BRUNIS. Tu slikti par Veru domā.

IEVA. Kāda ir, tā domāju.

BRUNIS. Vera ir sirsnīgs cilvēks. Daiļš dvēseles cilvēks.

IEVA. Neesmu manījusi.

BRUNIS. Tu esi nevērīga.

IEVA. Kā tad! (*atmet ar roku*)

12. aina

Ieva, Brunis, Juliāna nāk ar aizsāktu dzēriena pudeli.

IEVA. (*uz Juliānu*) Ta beidzot! Jau nogaidījos. Dabūji?

JULIĀNA. (*skalo pudeli*) Jā, pavisam maz nodzerts. Re!

IEVA. Tu esi svētā! (*smejas*) Ielej Brunim arī.

JULIĀNA. Sveiks, Brunīt! Tu arī brīvdienās pa Dīķeniem?

BRUNIS. Nelej, man ne! Es nedzeru. (*atgaiņājas*) Brīvdienas ir jums, man darbs.

IEVA. Te? Laukos?

BRUNIS. Uzticamam nācijai patriotam darbs ir visur.

IEVA. Ko tu te vari sastrādāt? Te jau nekā nav.

BRUNIS. Parku te nav, tas tiesa, bet es varu būt noderīgs arī citā veidā.

JULIĀNA. Parku? Par sētnieku esi iekārtojies?

BRUNIS. Kādas muļķības! Parkos es pūlos tautas vairošanās programmas ietvaros, veicinu tautas vairošanos.

IEVA. Parkā? Kā tad tas izpaužas?

JULIĀNA. Nu, nu! (*neticīgi, norāda uz prezervatīvu maisiņu*) Kam tev tie? Pilnas pastkastes piemestas. Vai tik ne tu..?

BRUNIS. Es, es! Es dalu arī parkos. Pārīšiem. (*aizrautīgi*)

JULIĀNA. Ar šiem jau gan izslēdz tautas vairošanos.

IEVA. (*izvelk/paņem skrejlapu no tām, ko Brunis atnesis*) Klau, Bruni, kā tad šitās lapeles iet kopā ar prežiem? Baigā pretruna, ko ne, Jūle?

BRUNIS. Netiesā jau atkal! Man tie prezervatīvi jāizplata. Man par to maksā. Labi maksā. Un tad es.. katru prezervatīvu kompensēju ar desmit uzsaukumu lapiņām. Re, dažādas man te ir, trīs veidu... (*rāda meitenēm*)

JULIĀNA. Vai no tā visa ir arī kāda jēga?

BRUNIS. (*optimistiski*) Protams, ka ir!

IEVA. Es tik pārliecināta nebūtu. Pretruna taču skaidri redzama.

BRUNIS. Neko tu skaidri neredzi! Paskaties vēl! Kas tas ir? (*rāda prezervatīvu košā iepakojumā*)

IEVA. Jau redzēju. (*atgaiņājas*) Prezervatīvs. Nu un?

BRUNIS. Koša mantiņa. Katram prieks tādu iegūt. Īpaši jaunajiem. Tiem, kas parkos meņģējas, bet naudiņas pietrūkst. Bet man ir. Re, koši, krāsaini, dažādām gaumēm... (*rāda, cilā prezervatīvus*)

JULIĀNA. Es tik un tā nesaprotu.

BRUNIS. Tā mantiņa ir drusku.. tā teikt ..nevesela..

IEVA. Inficēta???

BRUNIS. Nu nē! (*sašutis*) Drusku mehāniski bojāta, drusku senāku derīguma termiņu..

JULIĀNA. Sadurti??? Tu dali vecus un sadurtus prezervatīvus? Sadurtus mēslus?

BRUNIS. Tā ir elementāra auglības caurlaidības kontrole, nevis kaut kas sadurts. Un pavisam ne mēsli.

IEVA. Par velti?

BRUNIS. Par velti.

IEVA. Parkos? Pārīšiem?

BRUNIS. Tieši tā!

IEVA. Vispār.. laba ideja, ko ne?

JULIĀNA. Tas ir absurds. (*vēro levu, apsēžas*) Un ja nu tas ir vienas reizes pasākums? Ja viņi pat nav pajautājuši viens otra vārdu?

BRUNIS. Vairosimies Latvijai!

JULIĀNA. Ak, Dievs! Tas taču ir drausmīgi.

IEVA. Tas ir jautri. (*uzjautrināta*) Beidz! Un pieeja ir pareizā.

JULIĀNA. Tu gribētu tādu prezīti? Skaidri iekrist, kad domā, ka droši?

IEVA. Es? Kāpēc es? (*nevainīgi*) Es nesēžu parkā un neesmu daļa no pāriša. Ko tu dramtizē?

JULIĀNA. Nošaut tevi, Bruni, vajadzētu.

IEVA. Nemaz ar ne. Ja cilvēki neprotas, iejaucas Dievs.

JULIĀNA. TU tagad Dieva vietā? Vai tev nav bail, ka tie, kas iekritīs, gribēs tevi gabalos saraustīt?

BRUNIS. Tik traki jau nebūs.

JULIĀNA. Būs vēl trakāk.

BRUNIS. Pēc gadiem viņi man paldies pateiks.

JULIĀNA. (*neticīgi, nicīgi*) Pavisam noteikti!

IEVA. Klau, Bruni, tu varētu Verai ar Uldi kādu sauju sava „tautas vairotāja” uzdāvināt. Laulības desmitgade jau pagājusi, bet no mantinieka nekā.

JULIĀNA. Tur cita vaina. Dievam netīk, ka sēklu pa pasauli kaisa. Nedīgst ne te, ne tur. Ne-dīgst. Un viss. (*noķēmojas*)

IEVA. Ar Bruņa metodi varbūt tomēr kaut kas iznāk.

BRUNIS. Nu es jau arī tā domāju. Grēks, ka tādai stiprai, skaistai sievietei kā Veronika nav bērna. Atstāšu viņiem pastkastē... tā pavairāk... Es jau šad un tad esmu atstājis, bet rezultāta vēl nav.. ŽĒL! Taisni žēl.

JULIĀNA. Nez vai būs līdzēts... Un vispār! (*sašutusi*) Kur tev, Bruni, tik stulbas idejas? Tu taču pats mediķos studē, tev neienāk prātā, ka visa tā lieta... Nu stulba, nu...

BRUNIS. Mediķos... Ak, mediķos! Tur jau tā lieta- mediķos. Nestudēju!

JULIĀNA. Iestājies taču biji?

BRUNIS. Iestājos. Protams! Man bija teju labākie rezultāti un lielākie punkti.

IEVA. Kur problēma?

BRUNIS. Izmeta. Melnie izspieda. Budžetā dažas vietas, jākonkurē. Brunis konkurēja. Visus izkonkurēju! Budžetu nogrieza. Bruni laukā.. Šie, redz, var maksāt. Brunis nevar. Pilna Latvija ar nelatviešiem. Izkonkurēja latvju Bruni. Izspieda. Tad nolēmu- lai vairojas mūsējie! Lai ir pašiem, kas tautas dziesmas dzied un skolās iet. Tāpēc es te tās lapiņas.. un tās mantiņas..

JULIĀNA. Un daudz tev tādu mantiņu vēl ir?

BRUNIS. Pilna aptieku bāzes noliktava.

IEVA. Tev tur brīva pieeja?

BRUNIS. *(lepni)* Es tur piestrādāju. Es visur piestrādāju. Man visur pieejas un sakari.
(lepni)

IEVA. Interesanti.

JULIĀNA. Piesargies, ka neiznāk liela šmuce.

BRUNIS. Neiznāks. Par kam tad lai iznāktu?

JULIĀNA. Man tas tomēr kaut kā derdzās...

BRUNIS. Iešu, pirms tu kļūsti ērcīga. Bija jauki patērzēt. Iešu. Mani gaida darbs. *(rosās iet)*

IEVA. Brunī, tev tiešām to sakaru tik daudz, kā liemies?

BRUNIS. Drusku ir.. ir gan..

IEVA. Tad jau varēsi man palīdzēt konfidencialā jautājumā?

BRUNIS. Visu, ko vien vēlies.

JULIĀNA. Ieva, kas tie par pekstiņiem?

IEVA. Jūle, es tev vēlāk.. citreiz.. *(atgaiņājas)* Tagad es ar Brunī gribētu parunāt, pakonsultēties.. Diskrēti. Drīkst, es tev gabaliņu paiešos līdz? *(ieķeras Brunim elkonī)*

BRUNIS. Nu, ja tāda vajadzība. *(samulsis)*

JULIĀNA. Ieva...

IEVA. Man tāpat jātinās. *(atgaiņājas)* Drīz Vera var pārrasties, atkal ar saviem skatieniem caurumos manu ādu. Tā ka- labi vien būs.. Tu man tiešām varētu palīdzēt?

Turas Brunim elkonī. Abi aiziet.

13.aina

Juliāna, Veronika

Juliāna turpina gleznot.

Veronika ierodas ar Maxima vai RIMI saiņiem. Var abus.

VERONIKA. Nu gan pilsētā suta. Nokarsu kā pirtī. *(piesēž, pikta iedzer sulu)* Un tu ko sadariji?

JULIĀNA. Mālēju kluso dabu. Ar tavu puķu dobi.

VERONIKA. *(ieskatās molbertā)* Skaisti. Tev ir talants. Krāsas un.. *(salīdzina gleznu ar skatu uz dobi)* Zini, šo mēs varētu izstādīt Ulda jubilejas viesiem. Gatis varētu

atvest vēl kādas. Tāda pašmāju izstādīte. Ko tu saki?

JULIĀNA. Zem ābeles gulēs sievietē. Zālē. Pie puķēm.

VERONIKA. Sabojās bildi.

JULIĀNA. Kaila nesabojās. Piedienīgā pozā. (*smīn, kaitinoši*)

VERONIKA. To nevar vēlāk piezīmēt? (*nedroši*)

JULIĀNA. Uzgleznot. (*smejoši*) Uzgleznot, māsa aizbildne.

VERONIKA. Nez vai vajag? To kailo.

JULIĀNA. (*norausta plecus*) Domā- nepiedienīgi? Nākošo es gleznošu postmodernismu, kluso tehniku. Neko kailu. Tikai ledusskapi. Tukši plaukti. Tajā pakārušās cita citu apgrauzušas žurkas.

Veronika tver ar roku pie mutes, atvaira riebumu un šausmas par nepiedienību.

VERONIKA. Pasarg, Dievs! Es nezinu, ko tev tur māca. Glezno vien, bet man nerādi. Un izstādei arī kaut ko tradicionālu izliksim. Skaistu.

JULIĀNA. Tu saki, ledusskapis nebūs skaists?

VERONIKA. Nezinu. Varbūt būs. (*ieskatās Juliānas smaidā*) Beidz kaitināties! Joprojām kā nenopietns bērns. Nevar saprast, kad tu nopietni runā, kad tīšām muldi stulbības.

Veronika ienes saiņus, nāk, priekšautu saitēdama.

VERONIKA. Par gleznām padomā nopietni. Lai visi redz, ka no tevis arī kaut kas iznācis.

JULIĀNA. Jā, jā. Ja neesi pedagoģijai vai ražošanai tuvu stāvoša persona, tad no tevis nekas nav iznācis.

VERONIKA. Tā jau neviens nesaka.

JULIĀNA. Skaļi nesaka. Taču domā.

VERONIKA. Nepļāpā niekus. (*novēršas no gleznas*) Paskat, vai tā nav leva?

JULIĀNA. Nē, nav.

VERONIKA. Man gan pēc levas izskatās.

JULIĀNA. Tagad viņas vārds ir Klementīne. Skanīgs, ko ne?

VERONIKA. Un ko tai Tīnei šodien te vajadzēja?

JULIĀNA. (*kā sev*) Es tak teicu – noīsinās. (*Veronikai*) Piedāvājās palīdzēt rasolu sakapāt.

VERONIKA. Nevar būt. (*lūkojas tālumā*) Rasolu? Ka nesakapā ko citu.

JULIĀNA. Ka tik tu pati kādu nesakapā. Kas ir? Ko rūgsti?

VERONIKA. Nekas. Nekas redzams. (*ierauga pudeli, paceļ to*) Tu dzer?

JULIĀNA. Tu ko? Ak, brendijs? Nē, es te krāsām piemetu. Jaukšanai. Brendijs piedod krāsai dzintarainu dzeltenumu. (*smīkņā*)

VERONIKA. Nu tad iekrāsosim manas domas. (*iedzer no pudeles malku*) Dzintaraini dzeltenas. Fu, ku labs! (*noelšas piedurknē/plaukstā*)

JULIĀNA pēta Veroniku.

VERONIKA. Ko pēti?

JULIĀNA. Iekrāsoja?

VERONIKA. (*smeļoties*) Karstā laikā, tukšā dūšā, dullai sievietei..

JULIĀNA. Viegļāk tapa?

VERONIKA. Drusku. Vai bez tās tavas Tīnes te neviens cits..?

JULIĀNA. Vajadzēja kādam būt? (*jautājoši*)

VERONIKA. Nē. Laikam nē. (*izvairīgi*) Es tāpat vien.. Reizēm te tik ļoti kādu cilvēku sagribas. Uldis jau vienādiņ prom...

14.aina

Ieva, Uldis

Sestdienas rīts. Nostāk no centra, pagalmā lakstojas Uldis ar Ievu.

Ievai līdzī somiņa.

ULDIS. Tu esi ziķerīgs skuķis. Šitādi man patīk.

IEVA. Es daudziem patīku. Verai tik ne.

ULDIS. Viņai nevar pārnest. Tu samaitā Jūli.

IEVA. Un tu maitā mani.

ULDIS. Daudz maitājama vairs nav atlicis.

IEVA. Mana reputācija. Meitenes labā slava.

ULDIS. Mūsmājās to tu vari vienīgi uzlabot.

IEVA. Gribētu gan.

ULDIS. Kas būtu domājis, ka no tās mazās pīckās šitāda priša jaunkundze izaugs?

Vajadzēja acīs paturēt, kamēr ar Jūli augšstāvā kopā dūdojāt. Būtu pirmais.

IEVA. (*atgrūž Ulda roku no auguma, vīzdegunīgi*) Ne tu pirmais, ne pēdējais.

ULDIS. Un ja nu tomēr? Tu esi tā vērtā.

IEVA. Šitās šķiršanās lietas tu man nesoli. Ne nu šķirsies, nekā. Kad līdz sievietēm lieta

nonāk, pabļautās un viss.

ULDIS. Ak tik tālu šitā uguntiņa arī bijusi. Interesanti.

IEVA. Nekā saistoša. Kaut gan. Daža laba tirāde bija gana uzjautrinoša un spoža. Ja pamanos laikus tikt drošā attālumā, visvairāk jau tā kā tā tiek krāpniekam vīram, sauktam par lopu, maitu, cūku un vēl visādi. *(smejas)* Klau, tev nav bail?

ULDIS. Par cūku būt? Kas man ko baidīties? Mēs jau neko, leviņa baltā. *(knakstās, var bučoties)*

Lakstošanos pārtrauc svilpiens-signāls no aizkulisēm. Ieva atraujas, aizskrien svilpiena virzienā. Uldis piekārto drēbes, lasa nost matus, smaržo rokas, pogājas. Ieva ierodas ar prezervatīvu maisiņu (vismaz sauju).

ULDIS. Ta beidzot.

IEVA. Ko beidzot? Paši neko.. man te beidzosies.

ULDIS. Kā tad- *(aizvainots)* NEKO! Visas aptiekas izmalām. Ja tu zinātu, cik prežus es vakarrīt esmu apskatījis. Br, sapņos rādīsies.

IEVA. Ļaunākajos murgos. Tā tev vajag!

ULDIS. Par tādiem „muzikālajiem” pat dzirdējuši nebija. Piedāvāja muzikālās strūklakas.

IEVA. Žēl, ka pa kaklu nepiedāvāja.

ULDIS. Ieviņa baltā, esi iejūtīgāka.

IEVA. Ko man iejusties?

ULDIS. Es tā centos atrast.

IEVA. Nevajadzēja censties. Būtu pa taisno pie Bruņa aizgājis.

ULDIS. Baigi es to Brunī pazīstu.

IEVA. Tepat no Dīķēniem. Kā var nepazīt?

ULDIS. Es uz suslikiem neskatos.

IEVA. Tev aitiņas patīk.

ULDIS. *(atglauž Ievai sprogu)* Tu neesi aitiņa.

IEVA. *(atgaiņājas)* Pag, nodarām lietu, kamēr nav atpakaļ. Starp citu, es Brunim par šo diskrēto darījumu apsolīju kārtīgu paēšanos tavā dzimenes ballītē. Pie viena būs pašai savs štucers.

ULDIS. Un kas es esmu? *(mēģina apķert)*

IEVA. (*atgrūž Ulda roku*) Rimsties. Nav laika.

ULDIS. Ko tev tā lieta tik svarīga?

IEVA. Ne nu svarīga. Un tev?

ULDIS. Nestāsti niekus!

IEVA. Nestāstu!

ULDIS. Ar mani divatā gribēji palikt.

IEVA. Muļķības!

ULDIS. Kā tad? Ko tad visus uz Rīgu aizsūtīji?

IEVA. Pēc gleznām. Un ja pareizi atceros- tā bija Veras ideja.

ULDIS. Nu jā... pašos pamatos jau bija gan.. taču bez tavas pašdarbības jau arī neiztika.. Aizdomīgi...

IEVA. Kas tev liekas aizdomīgs? (*smejas*) Jūle ierunājās un es..

ULDIS. Pameti izdevīgu padomu?

IEVA. Vai man nebija taisnība? Gatis pie ruļļiem, Vera izvēlas piedienīgās ainas un galu galā tās jau Jūles gleznas. Kas tur nepareizs?

ULDIS. Un man jāpaliek mājās, kaut vieta mašīnā brīva.

IEVA. Tai *brīvajā vietā* varēs mākslu salikt.

ULDIS. Varēs leviņu balto apmīlot.

IEVA. Varēs TO prezervatīva lietu nodarīt. (*ceļas no sola, atraisās no Ulda*) Nāc! Brunis labāko izlasi iedeva. Ja te nav, tad (*rāda gar kaklu*) nav nekur. Palīdzi atrast pareizo. Es to īsto neko daudz neredzēju. Tik skrandas no Jūles mīļparaksta. Man vajadzēja apjēgt.

ULDIS. Sirdsapziņa uguntiņu dedzina? (*rakājas prezervatīvos, lakstojas arī*) Kādu parakstu?

IEVA. Mīļparakstu. Šis nav?

Abi cilā, groza, jautā un rāda viens otram, kamēr vienu izvēlas.

ULDIS. Ņemam šo. Nav jau ar ko salīdzināt, bet es ceru.

IEVA. Līdzīgs ir. (*pēta*) Mjūziks arī tā kā būtu.

ULDIS. Tagad autogrāfs. Tu redzēji?

IEVA. Bija gan īstais laiks uzrakstus pētīt. Un tu?

ULDIS. (*nogroza galvu*) Nebija jau lasīšanas stunda.

IEVA. Nu tad.. mīļparakstu. Ceru, ka uzminēju. Ja ne, lai Dievs stāv mums klāt. (*saliek*

rokas kā lūgšanā, uz debesīm runā)

ULDIS. Kas tas vēl?

IEVA. Jūle mīlestības vēstules paraksta ar mīļparakstu. Burtu un sirsnīgas kombinācija. Ar melnu. Vienmēr ar melnu. *(meklē somiņā rakstāmo, atrod)*

ULDIS. Kā tu zini?

IEVA. Vēsturisks fakts. Tajā reizē ar Robertu. Gadījās iepazīt.

ULDIS. Ejam pie galda.

IEVA. Aha! Lai visa pasaule skatās, kas te notiek. Varbūt uz lielceļa? Griez muguru.

(uzliek prezervatīvu, noņem, iedod Uldim) Pag, vispirms pamēģināšu tāpat.

Ieva velk ar neatvērtu marķieri pa muguru Uldim, zīmējot burtus. Izvelk Uldim kreklu no biksēm, velk pa kailu muguru.

ULDIS. Ko tu tur dari?

IEVA. Trenējos rakstīt to īpašo autogrāfu.

ULDIS. Krekls ...

IEVA. Traucē. Un jāsaudzē, ka nenosmērē.

ULDIS. Prātīgāk! *(saraujas)* Tik lieliem burtiem uz šitās paciņas nesanāks. *(dīdās, grib redzēt)*

IEVA. Esi rāms. Man kopaina jāatceras, tad varēšu samazināt.

ULDIS stāv kailu muguru. Ieva ar melnu flomāsteri muguras labajā pusē, kādu sprīdi virs jostas vietas lieliem burtiem uzraksta lev♥

IEVA. *(pabeigusi, palūkojas, novērtē)* Skaisti! Vari dot to brīnumu. *(vilto parakstu uz paciņas, joprojām uz Ulda muguras)* Datumu ar?

ULDIS. Kā lai es zinu?

IEVA. Labi, lai iet- 14.02. Gatavs! *(sniedz Uldim)* Atļauts apskatīt.

ULDIS ņem paciņu, tver levas roku.

IEVA. *(atraujas, neļaujas)* Tikai neaizraujies! Es to nevarēšu atkārtot.

ULDIS. *(bezkaunīgi)* Ko tieši? *(pēta paciņu)* Tā nekas. Ja vien detaļas būsi uzminējusi.

IEVA. Ja ne es, tad kas? *(lepni)*

ULDIS. Paldies! *(pateicībā skūpstā levu vai viņas roku līdz elkonim noklāj ar skūpstiem)*

IEVA. Nodod Gatim. Un laba vēlējums ar'.

ULDIS. *(šķelmīgs mājiens)* Vai nebūtu labāk, ka viņš paliek neprecēts?

IEVA. Vienā sētā divus gaiļus nekāroju. *(atsmīkņā, savāc somiņu, savas lietas)* Es uz virtuvi. Rosoļi gaida būt kapājami.

ULDIS. Ceru, ka tikai rosoļi.

IEVA. Kartupeļi, desas, gurķi... Šito godu un uzticēšanos no Veras. Kas to būtu gaidījis!
(dodas prom, pametot klīrīgu gaisa buču un gurnus uzspīlēti gorot)

ULDIS. Būs Jūles pirksts. Tā mazā arī jau prot pa savam lietas izgrozīt.

Uldis brīdi sēž, rūpīgi sakārto drēbes, ieliek prezervatīvu krekla kabatā un dodas uz otru pusi.

15.aina

Gatis, Juliāna, Veronika

Gatis, Juliāna, Veronika atgriezušies no pilsētas.

Jautri, Juliāna ar Gati rokās sadevušies.

VERONIKA. Gleznas saliksim kamīnistabā. Tur būs vislabāk. Ko ne, Jūle?

JULIĀNA. Kā teiksi. Tava māja.

VERONIKA. Cik mana, tik tava. *(apvainota)*

JULIĀNA. Tad es teikšu- kur vairāk gaismas. Verandā, varbūt.

GATIS. Kā tu domā gleznas pielikt? Naglas dzīt? *(saskatās ar Juliānu un sasmaidās)*

VERONIKA. Naglas? Vai tu traks? Verandā! Stiklos.

GATIS. Āķīšus? *(turpina zobgalību)*

VERONIKA. Kā vēl varētu? *(prāto)* Uz grīdas.

JULIĀNA. Uz podestiem.

VERONIKA. Krēslu tik daudz nebūs.

GATIS. Verandai mēs ar Uldi varētu kādus sanaglot. Vai no remonta nepalika ēvelētie dēļi?

VERONIKA. Tad tās gleznas...

GATIS. Es, Nika, sanesišu. Mēs ar Uldi tiksim galā. Meitenēm šodien virtuvē gana darbu un sarunu. *(piemiedz aci Juliānai)*

Veronika dodas iekšā. Juliāna arī sāk iet, bet Gatis neatlaiž viņas roku.

16.aina

Gatis, Juliāna

GATIS. Lija, paldies!

JULIĀNA. Kas? *(nesapratnē)*

GATIS. Paldies, ka tu esi! (*apskaujas*)

JULIĀNA. Un būšu. Iztiksim bez tās precību ambrāžas. Lūdzu! (*lūdzoši*)

GATIS. Nezinu gan.

JULIĀNA. Ja vien esi savedis kārtībā maku.

GATIS. Tu esi spītniece. Kam man tādu? Fui! (*bet dara pretējo vārdiem- apskauj, skūpstā*)

JULIĀNA. Tad laid.

GATIS. Prātā nenāk. Mana!

17.aina

Juliāna, Gatis, Veronika, Uldis

Viņu apkampšanos iztraucē Veronika. Plaukstas paliek sadotas.

VERONIKA. Es domāju, ka jūs esat pie gleznām. Pa logu nemanīju. Atvainojiet!

GATIS. Tūlīt ķeršos klāt. Uldis varētu palīdzēt.

VERONIKA. Iekšā nebija. Ieva rasolus kapā. Viena. Sīkos gabaliņos. (*kā neticīgi*) Ej, lūko- varbūt dārzā, aiz mājas... (*sauc*) Ul-di! Uu! Uldi!

Uldis nāk ar pļavu ziedu pušķi. Drīzāk lielu, kaut ar smilgām un kādu koka zaru, ka tikai pušķis. Sniedz ziedus Veronikai.

Veronika vēro vīru un ziedus, Tad nobučo vīru uz vaiga.

VERONIKA. Paldies! Mūsu pašu.

GATIS. Uldi, vajadzēs ēvelētos dēļus. Uztaisīsim podestus Lijas gleznām.

VERONIKA. (*osta ziedus*) Ielikšu vāzē. Gati, tu Uldi...

Uldis ar Gati saskatās.

VERONIKA. Neizlaidiet viens otru no acīm.

JULIĀNA. Kas tie par rīkojumiem? Uz virtuvi! Puiši gribēs ēst. Ejam lūkot. Cik leva tālu tikusi?

VERONIKA. Virtuvē šiverēt viņa prot. Kas ir, tas ir. (*ar cieņu*)

Abas prom.

18.aina

Uldis, Gatis

ULDIS. Kāda dūša brūtgānam? Moš vispirms pa aliņam?

GATIS. Kas es par brūtgānu? Vēl neesmu bildinājis, bet mana iecerētā laikam jau nemaz negrib precēties.

ULDIS. Neprecies. Nogaidi. Varbūt sagribēs.

GATIS. Varbūt aizbēgs?

ULDIS. Uz kurieni? Pie mums ar Veru nenāks. Citur? Nebūsi precējies, nebūs jāšķiras.
Kas vainas brīvam puisim?

GATIS. Tu nožēlo?

ULDIS. Pa reizei. Ne nožēla. Kaut kas klusāks. Man patīk dzīvot, neliedzot sev prieku.
Jauns sakars, spilgtas emocijas, adrenalīns. Vera vairs nepārsteidz, viss kļuvis
rutinēts. Bez dzīvības. Pat sekss.

GATIS. Šķiries.

ULDIS. Vera ir laba sieva. Kārtīga, čakla, ēdiens silts, krekli tīri. Mājas soli viņa prot.
Mājas iekopu un pārbūvēju. Bez tām es nevarētu labi justies. Taču reizēm
asinis uzbango un norauties gribas.

GATIS. Bērns varētu kaut ko mainīt.

ULDIS. Vera domā tāpat. *(pikti)* Nebūs mums bērnu. Ja pārāk iespringst, nekas
nesanāk.

GATIS. Izklaidēs viss ir pa vieglo, neiespringst. Nav gadījies?

ULDIS. Attiecībā uz mani prezītis manos sakaros ir obligāts. Pirms es tos pārtraucu,
skaidri zinu- skuķis nav stāvoklī.

GATIS. Tev kauna nav tā runāt?

ULDIS. Par kaunu šaismājās atbild Vera. Kas man? Nu nav mums bērnu. Nebūs jums
arī- Lija negribēs.

GATIS. Es uz nākotni jautrāk skatos. Esmu iztrakojušies. Kaut ko arī sasniedzis. Man
nebija atbalsta, būtu tālāk ticis. Priecājos, ka Lija mācās un veidojas. Viņai
izdodas.

ULDIS. Paša veidota sieva.

GATIS. Nav jau sieva. Kaut kas uz to pusi.

ULDIS. Reizēm sieva tīri labi noder. JO precētu nevar gribēt apprecēt vienā momentā.
*(izvelk no krekla kabatas prezervatīvu, pagroza pirkstos, kā domājot- dot vai
nedot, tad strauji dod Gatim)* Ņem!

GATIS. *(paņem, pēta, groza)*

ULDIS. Vai derēs?

GATIS. KĀ tu dabūji? *(ar visu cieņu)*

ULDIS. Atvēru fabriku. Paraksts der? Datums? Bija- nebija? Mēs nezinājām.

GATIS. Mēs? Kādi mēs?

ULDIS. Drusku piepalīdzēja.

GATIS. Labs darbiņš. Tomēr mēģināji atrunāt.

ULDIS. Liec makā. Tādu retumu žēl atdot. No sievietes dzīlēm dzirdēt „Happy birthday to you” (*var nodziedāt*) bija gana ..es teikšu pikanti, ja ne vēl.. Man šodien dzimšanas diena, ir iemesls atkārtot. Pie galda atcerieties nodziedāt, būšu divkārt gandarīts! (*zobgalīgi*)

GATIS. (*ieliek paciņu makā*) Šoreiz es pats noklausīšos. No sievietes dzīlēm piedzimšanas dziesmu.

ULDIS. Pieskati labi! Un vairāk nepazaudē, dēliņ! (*pārgudrā tonī, kā augstprātīgi*)

19.aina

Veronika, Juliāna

Juliāna pagalmā lasa mākslas grāmatu vai ceļojumu bukletu par Parīzi.

Veronika ar atvērtu Ulda dāvāto konfekšu kasti, var redzēt, ka citi jau cienājušies.

Juliāna paņem konfekti.

VERONIKA. Kāds man prieks, Juliāna! (*apskauj māsu*)

JULIĀNA. Man arī. Par ko?

VERONIKA. Pavēroju gleznas. Man patiešām prieks. Ko tu lasi?

JULIĀNA. Par mākslu Parīzē.

VERONIKA. Māksla jau tepat verandā. Vai tas tiesa?

JULIĀNA. Kas?

VERONIKA. Gatis ieminējās.

JULIĀNA. Gatis. (*izbrīnīta*) Ja Gatis teica, tad tiesa. (*turpinot lasīt*) Iedod vēl vienu!
(*stiepjās pēc konfektes*)

VERONIKA. Ak, tu laimīgā!

JULIĀNA. Reizēm sapņi piepildās.

VERONIKA. Tev tāda dzīve pavērsies! (*sapņaini*)

JULIĀNA. Tikai nedaudz vairāk iespēju.

VERONIKA. Man beidzot par tevi sirds būs mierīga. Drošības sajūta nākotnei.

JULIĀNA. Aha, man būs vārds.

VERONIKA. Uzvārds.

JULIĀNA. Vārds mākslas pasaulē.

VERONIKA. Uzvārds ģimenē.

JULIĀNA. Tu par ko?

VERONIKA. Un tu pati?

JULIĀNA. Par Parīzi.

VERONIKA. Medusmēnesis Parīzē?

JULIĀNA. Nē, es jau pirms kāda laika esmu pieteikusies Eirostipendijai studijām. Vai tad Gatis ne par to?

VERONIKA. To Gatis neteica. Vai tad...?

JULIĀNA. Nē. Atbildi vēl gaidām. Gan pateiks. Viesībās. Viņš gatavo īpašo paziņojumu.

VERONIKA. Vai nu par to? Ja jau jūs vēl nemaz nezināt, vai tev piešķirs. Var jau nepiešķirt. Tas nebūs tas īstais paziņojums. Man likās, ka viņš gatavo bildināšanu.

JULIĀNA. Man gan TĀ neliekas. (*pikti*) Pirmā dzirdēšana. (*mēdās*)

VERONIKA. Es būtu izmuldējusies?

JULIĀNA. Ne gluži.

VERONIKA. (*stingri un noteikti*) Tu nepazemo Gati!

JULIĀNA. Kā gan es to varu izdarīt?

VERONIKA. Ja tu atteiksi! (*draud*)

JULIĀNA. Kas? Nu tad kas? Nopērsi? (*nikna*)

VERONIKA. Tu būsi pēdējā muļķe.

JULIĀNA. Jauki! (*smējīgi*) Muļķu ēra būs galā.

VERONIKA. Tu teiksi „JĀ!”. Skaidri un skanīgi. (*noteikti*)

JULIĀNA. Šajā lietā man lēmums jāpieņem pašai. Vislabāk, ja divatā ar Gati. (*spītīgi*)

VERONIKA. Tur nav nekā lemjama. Tu piekritīsi. (*stingri, noteikti*) Viņš soliņot izpildīt pusi tavu kaprīžu.

JULIĀNA. Nē! Es gribu visas.

VERONIKA. Zinot tavu kaprīzo dabu, arī puse jau būs pietiekami daudz. Piekritīsi!

JULIĀNA. Ja nu tomēr. (*samiernieciski*)

VERONIKA. Uzvedies piedienīgi! Citādi.. Es tev nekad to nepiedošu. Nekad!

JULIĀNA. Vera, nespied mani. (*lūdzoši*) Lūdzu.

VERONIKA. Sen vajadzēja! (*dusmīgi*) Tad lai Gatis met tevi ārā. Bez goda vīrieša dzīvoklī mitinies. Palaistuve! Manā aizbildnībā no mākslas pārtikt nevarēsi. Lai cik talantīga būt.

Veronika dusmīga dodas prom.

JULIĀNA. (*pati sev*) Kaut Gatis nejautātu! Kaut viņš nebūtu ieņēmis galvā! Kaut varētu citādāk!

Juliāna apskauj sevi. Saraujas čokurā.

20. aina

Veranda. Uz dēļu podestiem vairāk pa kreisi izstādītas Juliānas gleznas.

Starp tām, spārnus izpletis, zils eņģelis uz gaišu mākoņu fona; fabrikas dūmeņi dūmo debesu zilumā; burinieks vētrainā jūrā; ziedi un debesu fons; Veronika tautas tērpā uz tautas tērpos tērptu dziedātāju fona, bet seja ir tikai Veronikai; puķu dobe; naksnīgu debesu fragments virs liedaga.

Nedaudz pa labi no centra klāts īpašais galdiņš. Vidū uz tā atrodas ziedi, kurus Uldis dienā dāvāja Veronikai.

Verandā ienāk Brunis, tērpiet tautas tērpā, ar prievīti. Kabatās vai maisiņā prezervatīvi. Apstājas pie Juliānas gleznām, pēta. Juliāna piebiedrojas.

Juliāna, Brunis Abi iereibuši.

JULIĀNA. Brunī, ko tu te?

BRUNIS. Paguru no tās jezgas. Visu dienu jau ballējam. Gribēju mierīgi tavas gleznas papētīt.

JULIĀNA. Vai tad kopā ar visiem jau neredzēji?

BRUNIS. Kopā nav tā. Māksla jābauda klusumā un vienatnē.

JULIĀNA. Tad es arī netraucēšu...

BRUNIS. Paliec! Es skatos un prātoju... Tavās gleznās tik daudz debesu. It kā tu pati kaut kur gribētu aizlidot. Kā tas zilais eņģelis...

JULIĀNA. Varbūt.. ja tu tā saki.. (*brīdi pēta, klusē*) Tev nekad nav gribējies aizlidot?

BRUNIS. Tu domā, tā kā sapņos- virs zemes planēt? (*ieskatās Juliānai acīs*) Nē, man no augstuma bail. (*smejas*)

JULIĀNA. Un tā citādāk?

BRUNIS. Tas tā kā aizbēgt?

JULIĀNA. Tā kā...

BRUNIS. Cik tālu lidosi? Kur tev jālido?

JULIĀNA. Nezinu... Taču reizēm man te ir par šauru. Smacē. Spiež.

BRUNIS. No sevis neaizbēgsi. Maini kaut ko tepat. Sevī.

JULIĀNA. Ko? Ko es varu?

BRUNIS. Nezinu... ne ar mani tev par to jārunā.

JULIĀNA. Atvaino. Es ..

BRUNIS. Nekas. (*brīdi klusē*) Bet šitā glezna man patīk.

JULIĀNA. Kura?

BRUNIS. Ar Veru.

JULIĀNA. Tā ... (*pārsteigta*) Tās te nemaz nebija.. Tā Verai viesistabā karājās..

Samainīta ar kailo sievieti..

BRUNIS. Skaista.

JULIĀNA. Smērējums. To es uzmālēju vienu no pirmajiem. N profesionāli.

BRUNIS. Skaista sieviete. (*apgaroti*) Tādu es Veru iemīlēju- tautas tērpā, tautas dziesmā apgarotu.

JULIĀNA. Tu mīlēji Veru?

BRUNIS. Jā. Un mīlu. Nu un? (*pikts*) Jūs viņu neprotat novērtēt. Nevienš! Ne tu, ne Uldis.. Nevienš! Viņa būtu pelnījusi kaut ko labāku.

JULIĀNA. Tevi?

BRUNIS. Ko nu mani? Es tā pa gabalu.. gabaliņu.. cik tuvu pieklājība ļauj..

JULIĀNA. Vera zina?

BRUNIS. Tu ko? Pasarg, Dievs! Jaukties ģimenē. Nemūžam!

JULIĀNA. Žēl gan.

BRUNIS. Tu ko? (*izbijies*)

JULIĀNA. Tā jau nav ģimene.

BRUNIS. Es domāju, ja būs bērns.. ja visām būs bērni.. Verai arī būs.. un būs ģimene.. un ..

JULIĀNA. Uldis nemainīsies. Bērns vien nostiprinātu Veras vietu šajā viņa mājā.

BRUNIS. Vera ir tik jauka sieviete! Tik... vai tu varētu man uzgleznot viņas portretu?

Tā, lai viņa nezina... kaut ko līdzīgu šim.. Ko, Jūle? Es tev samaksāšu! Ko tu saki?

Skaji piebiedrojas arī iereibuši, sadejojušies leva, Uldis

IEVA. Kas tad te? *(atlaiž Ulda roku)*

ULDIS. Balodīši dūdo.

IEVA. Aizlaidušies no visiem. Nepacietīgie.

ULDIS. Pa.. bet tie jau nav īstie!

JULIĀNA. Mēs esam īsti. Pavisam īsti.

ULDIS. Un ko jūs te darāt?

BRUNIS. Ieva izrāda gleznas. Viņas komentāri man, lauku puisim, palīdz izprast mākslas darbu.

IEVA. Skat, mīļīši! *(rāda uz galdiņu)* Veročka uzklājusi galdiņu mākslas baudītājiem.

Nevainojami! *(pieiet, lej no pudeles, cilā glāzes)*

22.aina

Veronika, Gatis

VERONIKA. Re kur jau visi ir! Ieva, *(draudīgi)* tas galdiņš ir īpašajam gadījumam paredzēts. Neaizraujies, viesistabā vari grābāties, ne te!

Ieva steidzīgi, aizvainoti noliek glāzi, pudeli.

GATIS. Mīļā Nika, nu jau visi esam .. ir laiks.. Tas ir- mēs ar Veroniku aicinām jūs pie šī īpaši klātā uz kodu galda, jo vēlos ko īpašu..

JULIĀNA. Vai tas ir obligāti? Tagad?

GATIS. Lūdzu, ieņemiet vietas, drusku atslābsim un iekodīsim.

JULIĀNA. Jau visu vakaru iekodām. Vai nevarētu...

VERONIKA. Jūle, beidz izpaust savu neapmierinātību! *(nesavaldīgi, nikni)* Tā tagad ir pilnīgi lieka!

GATIS. Lija, nāc man blakus! *(pauzē, paņem aiz rokas, apsēdina, apsēžas pats)*

IEVA. Bruni, tu sēdēsi man blakus. Mēs taču esam pāris.

Uldis pieliek galdam vēl vienu krēslu Ievai blakus, it kā neviļus pieliecas Ievai pie auss.

ULDIS. Teāteri tu veikli spēlē!

IEVA. Nemaz ar ne. *(vīzdegunīgi)*

VERONIKA. Ko čukstaties, kad citi klausās?

IEVA. Uldis jautāja, vai nav par ciešu.

VERONIKA. Pabīdās uz manu pusi.

IEVA. Nemaz ar ne.

GATIS (taustās pa kabatām) Es.. uz brīdi.. kaut ko esmu aizmirsis..

Gatis aizsteidzas.

Ap galdu iekārtošanās pāriet neomulīgā klusēšanā. Visi cits citu vēro.

BRUNIS. (*pievēršas galda saturam*) NĒ! Jūs tik paskatieties! Paskatieties, kā Vera te visu sarūpējusi!

ULDIS. Tas ir viņas pienākums.

BRUNIS. Nav! Nekas nav viņas pienākums! Tev pašam te kaut kur ir pienākums! Tu..

GATIS. (nāk atpakaļ, rokās kārbīņa) Bruni, nu gan tu esi iekarsis. (*mierīgi, laipni*) Ko tad dalām?

ULDIS. Smurgulis man pienākumus klāstīs!

GATIS. Nu, nu. Vai nu tik traki? (*izklaidīgi, apsēžas*)

BRUNIS. Ja tu pats nezini savus pienākumus, tad man tev tie jānorāda!

ULDIS. Es zinu!

BRUNIS. Ko zini? Vai tu zini, ka ...? Jūs te ēdat lietuviešu krējumu, itāļu makaronus, poļu ābolus un domājat, ka esat latvieši.

GATIS. Nu un tad?

BRUNIS. Kā tad lai valsts plaukst, ja jūs nepērkat tās ražojumus? Cukura ražošanu jau izputinājāt. Ko nākošo nolīdzināsim? (*nosodoši*) Un vēl lielāties, ka esat īsteni latvieši ar zemes pleķīti un savām mājām. Kas tai pleķīti aug? Kopts zāliens. Ne kartupeļi, ne burkāni, ne bietes. Ne jums lopu, ne saimniecības. Lauku pilsētnieki jūs esat. Un tie nu nav latviešu nācijas piederīgie. Tpfu! (*nospļaujas*) Nodevēji jūs esat. Tādu dēļ Latvija iznīkst. Un tauta nevairojas. Un Verai nav bērnu. Nevienai nav!

IEVA. Tur cits iemesls. Tur audzēšana un pirkšana nav pie vainas.

BRUNIS. Ir! Sapērk prezervatīvus tajos pašos leišu lielveikalos kopā ar igauņu šokolādi un NEVAIROJAS! Tauta nevairojas. Kauns nācijai!

ULDIS. Tādi laiki, kad bērnus uzturēt nav izdevīgi.

BRUNIS. Kurš te par izdevīgumu runā? Tas ir pienākums. Katrai latvju jaunavai un sievietei produktīvajā vecumā trīs gadu laikā jālaiž pasaulē divi bērni. Obligātā kārtā! Un vīrietim ir pienākums tos bērnus sievai sagādāt.

ULDIS. Par tādu pienākumu es pirmo reizi dzirdu.

BRUNIS. Žēl! Pašam vajadzēja izdomāt, ja nebiji dzirdējis.

GATIS. Es arī par tādu neko nezinu. Un kā gan mūsu sievietes var piespiest dzemdēt katru otro gadu?

BRUNIS. Katra apzinīga latvju tautiete uz to nav spiežama. Viņa pati zina, ka vajag. Nācijas vairošanas labā. Vajag!

ULDIS. Piespied tu mūsu mākslinieces, studentes un Eiropas apdvestās brīvdomātājas sievietes dzemdēt. *(smējīgi)*

BRUNIS. Kāpēc- piespiest? Visu var ar labu. Ar viltu. Nedaudz viltus klāt. *(smejas)*

ULDIS. Kā tas izpaužas? Uz Veru piemēram- kā?

BRUNIS. Uz tautieti Veroniku vēl neattiecas, bet te.. re.. Tautu meita Juliāna un tautu dēls Gatis. *(norāda ar žestu)* *(Brunis ceļas kājās.)* Es jūs sirsnīgi apsveicu! Gan savā vārdā, gan nacionāltautiski domājošo vārdā.

JULIĀNA. Paldies! Ar ko? *(Juliāna un Gatis saskatās)* Vai tad ir ar ko?

BRUNIS. Jūs esat manas Nacionālās vairošanās programmas pirmie klienti.

ULDIS. Vaislošanās? Izklausās pēc trusīšiem.

leva iespurdza, aizsedz muti.

Veronika sit pa galdu ar karotītes kātiņu, liekot levai izrādīt cieņu.

BRUNIS. Vairošanās, cienījamais tautieti! Nacionālās vairošanās programma.

VERONIKA. Vai tā paredz palielināt bērnu pabalstus? Vai arī samazināt nodokļus ģimenēm ar bērniem?

BRUNIS. Par to mēs domājam, tautu māsa! Šobrīd programmas būtība ir vairot tautu. Celt dzimstību jebkuriem līdzekļiem.

GATIS. Kāds tev pamats domāt, ka mēs ar Liju vispār būsīm tavas programmas klienti?

BRUNIS. Jau esat. Jūs esat mūsu programmas pirmie, līdz ar to arī goda, klienti.

GATIS. Kā esam? *(lūkojas Juliānā)* Lija, tu par to man neko neesi teikusi.

Juliāna nogroza galvu ar žestu- es neko nezinu.

BRUNIS. Liliāna, es tevi lūdzu piecelties un parādīt mums visiem un klātesošajiem tautiešiem savu vidukli.

Juliāna neizpratnē pieceļas, grozās un pati pēta te vidukli, te Gati, te Bruni.

JULIĀNA. Kas ir ar manu vidukli?

BRUNIS. Nekas! *(pats pārsteigts)* Ārprāts! Nekas!!! *(svarīgi)* Vēl tev ir tev šmaugs, pareizs viduklis? Bet drīz tā nebūs.

GATIS. Kāpēc?

BRUNIS. Viņai būs bērns. Viņa taču ir stāvoklī. Jūs tāpēc precaties...

JULIĀNA (sašutusi) NĒ! Es neesmu stāvoklī!

Klusums. Visi vēro Juliānu un Bruni.

BRUNIS. (sašutis) Tu neesi stāvoklī?! Un tomēr taisieties precēties? Ak, Māra, Tikla, Dēkla! Viņa nav stāvoklī!

Visi pārmaiņus vēro Juliānu, Gati, Bruni.

Gatis ar aizdomām pēta te Juliānu, te Bruni.

Vispārēja nesapratne, izbrīns.

JULIĀNA. (dusmīga) Kāpēc man jābūt stāvoklī? Man ar tevi un tavu programmu nav ne mazākā sakara! (skatās uz Gati) Goda vārds!

BRUNIS. Tāpēc, ka tu biji pirmā, kam es uzdāvināju prezervatīvu. Atceries?

JULIĀNA. Prezervatīvu? (kā atklāsmi, lēnām) Februārī.

BRUNIS. Pašā salā.

JULIĀNA. Pie aptiekas.

BRUNIS. Ar nedaudz notecējušu termiņu.

JULIĀNA. No Amerikas.

BRUNIS. Nedaudz sadurtu. Bet tev nebija svarīgi.

JULIĀNA. Jo dāvanas publiski nepēta.

BRUNIS. Kas spēlē mūziku. Un tu teici..

JULIĀNA. ..ka tā būs labākā dāvana Gatim Valentīndienā.

BRUNIS. KUR ir rezultāts?

JULIĀNA ieskatās Gatim acīs un sāk histēriski smieties.

GATIS brīdi viņu vēro, ļauj smieties. Tad no kabatas izvelk maku un parāda prezervatīvu.

JULIĀNA to paņem. Pavirpina pirkstos.

IEVA iegauž, ievaidas un sniedzas pēc glāzes, bet apgāž vāzi ar Ulda dāvētajiem ziediem tā, ka Uldim tiek nolieta krekla priekša.

ULDIS (ar muguru pret skatītājiem) ķer vāzi, saslapinās, norauj kreklus. Redzams uzraksts uz viņa muguras lev♥

IEVA šauj dzērienu viņam sejā.

IEVA. (izgaudo) Mērglis!

VERONIKA izrauj Uldim kreklu no rokām, mēģina slaucīt. Ierauga uzrakstu. Mēmi izlasa, tad nomet kreklu, paķer ziedus.

VERONIKA. Draņķis! (zvetē Uldi ar dāvātajiem ziediem, nomet saplucināto buķeti) Plancka! (mēģina levai trāpīt, paķer no galda nazi, vicinās ar to un skrien levai paka!)

IEVA. Sakapās. Gabalos sakapās. Jej bogu, ka es saku, sīkos gabaliņos sakapās. (spiedz)

ULDIS mēģina uzklupt Brunim, kurš bēg. Gāžas krēsli, jezga.

Visi prom no skatuves.

Fonā skan „Happy birthday to you”.

23.aina

Svētdienas pēcpusdiena. Pagalms.

Veronika sēž mājas priekšā, mizo gurķus, ābolus vai kartupeļus, vairāk gan **niekojas** ar nazi.

Brunis uznāk, pabailīgi nostājas pa gabalu.

Veronika, Brunis

BRUNIS. Labdien, godātā nama māte, tautiete Veronika!

VERONIKA. Bruni, beidz šo tautošanos!

BRUNIS. Labi. Labdien! Tu neatņēmi sveicienu.

VERONIKA. Sveiks! Ko mīņājies? Nāc piesēdi.

BRUNIS. Tas nazis.. tev rokās..

VERONIKA. Es tak neduršu. Nekad neesmu dūrusi.

BRUNIS. Nesaki viss. Vakardien izskatījās, ka ne vien dursi, bet kādu sakapāsi gabalu gabalos.

VERONIKA. Vakardien? Varbūt arī vajadzēja sakapāt. Sīkos gabaliņos.

BRUNIS. Tā gan nevajag. Dzimšanas dienu nedrīkst pārvērst bērēs.

VERONIKA. Atriebība esot salda.

BRUNIS. Tikai mazu mirklīti. Pēcgarša esot rūgta.

VERONIKA. Nāc, piesēdi.

BRUNIS. Tas nazis... tev...

VERONIKA. Es nolikšu.

BRUNIS. Labāk ienes istabā.

VERONIKA. Ja tev bail... (*pēta nazi*)

BRUNIS. Droši nav...

Veronika dodas nolikt nazi. Brunis paceļ krēslus, apsēžas. Ierodas Ieva.

24. aina

Brunis, Ieva

IEVA. Ko tu te dari? (*pārsteigta*)

BRUNIS. Kāda starpība? Un tu pati?

IEVA. Tev vēl nav gana? Visu esi apmetis ar kājām gaisā un vēl uzdrošini nākt!
(*pikti*)

BRUNIS. To tu par sevi? (*zobgalīgi*)

IEVA. To es par tevi, tautas vaislotāj! (*nikna*)

BRUNIS. Es esmu nācis parunāt ar saviem pirmajiem..

IEVA. (*neļauj pabeigt*) ..upuriem.

BRUNIS. ..saviem pirmajiem klientiem.

IEVA. Viņi nemaz nav tavi klienti. Pat ja tu domā, ka ir. Smieklī nāk, kad iedomājos, kā
tu visus reāli iesaistītos klientus pa parkiem meklēsi un atvainosies.

BRUNIS. Visus nevajag. Tie, kas nezina, tie jau neskaitās.

IEVA. Bruni, tu esi cūka. Tautisks bekons.

BRUNIS. Vēl vakar es biju dzīvības glābējs, kad identisku prezervatīvu vajadzēja.

IEVA. Un varēji tāds arī palikt. Pie saviem prezervatīviem un programmām.

BRUNIS. Tu mani uzaicināji.

IEVA. Varēji nepieņemt. Paēst uz citu rēķina.

BRUNIS. Piedod, ar nacionālpolitiskiem uzskatiem vien paēdis neesmu. Neapzinīgi
tautieši nāciju putina, apzinīgi neatbalsta, tautas kalpiem nekas neatlec, bet
ēst gribas.

IEVA. Varēji ēst un klusēt.

BRUNIS. Nē, nacionālpolitika un tautiskie uzskati ir jāpopularizē, cik un kur vien var.

IEVA. Un tagad tu popularizēsi arī nacionālās ziepes, ko te savārijī! (*uzstājīgi*)

BRUNIS. Es? Tu jau savārijī! Lietoju to, kas nav tavs... (*pārgudri*)

IEVA. Ja tu nebūtu sadūris... (*pikti*)

BRUNIS. Ja tu... (*skaļi*)

IEVA. Un ja tu... (*kliedz, žestikulē ar rokām*)

BRUNIS. Un ja tu... (*kliedzoši*)

25.aina

Ieva, Brunis, Veronika

VERONIKA. Ko tu, Bruni, klaigā? Ak Ieva. No kuriem krūmiem tad izlīdi? Labrīt. (*sniedz roku Ievai*) Ko jūs abi klaigājat?

BRUNIS. Tāpat. Attiecības kārtojam.

IEVA. Tu mani pirmo reizi uzrunā vārdā. Un sniedz roku. (*sniedz roku, sasveicinās*) Pēc visa, kas te vakar...

VERONIKA. Un kas tad te vakar??? (*atrauj roku, saberzē plaukstu*) Ko tu teici? (*Brunim*)

IEVA. Esmu ...

VERONIKA. Redzu, ka esi... (*strupi*) Ar siena grūžiem matos... Labāk atnesīšu kafiju. Būs pie kā pieturēties. Brokastis taču vēl nebūsiet ēduši...

BRUNIS. Bet nazi ārā nenes, atstāj iekšā, lūdzu...

Veronika dodas pēc brokastu paplātes.

IEVA. Varbūt iet palīgā? (*neizlēmīgi*)

BRUNIS. Sēdi, vēl pamiers nav noslēgts, viņai tur ir tas nazis, paliec...

Brunis zaglīgi paskatās uz aizkulisēm, pazūd, tad atgriežas ar bērnu ratiņiem, novieto tos attālāk, apčubina mazuli, kurš guļ.

IEVA. Bruni, kas... (*iespurdzas, rāda ar neizpratni uz ratiņiem*)

Brunis. Kušš, nepamodini...

Brunis apsēžas iepriekšējā vietā.

26.aina

Ieva, Brunis, Veronika

Veronika nāk ar brokastu paplāti.

VERONIKA. Sarunas labāk vedas, ja ir pie kā pieturēties.

BRUNIS. Es gribēju..

VERONIKA. (*asi pārtrauc*) Ēd! Tukšā dūšā neko nevar gribēt. Domas pa vēderu burkšķinās un izdomāt arī nevar. Ēd! Ieva, cienājies tu ar.

Ieva ar Bruni meklē cienastus. Veronika rokās groza un žņaudzī kafijas krūzi. Ierauga ratiņus. Paskatās uz Ievu.

VERONIKA. (*norāda uz ratiņiem, ar izbrīnu*) Pirmiņ nemanīju. Kas tur?

IEVA. Tie nav mani! Tie Bruņa...

VERONIKA. Nu tik ātri jau ar nemaz nevarēja būt ratos liekams! (*vīzdegunīgi*) Brunīt, tie tavi? (*ar izbrīnu, pieiet pie ratiņiem, ieskatās, mīlīgi*) Bērniņš? Domāju kādas mantas. Tev ir bērniņš? Bruni, ko?

BRUNIS. Jā.. Nē.. tas ir.. esmu iekūlies.

IEVA. Savaislojies Latvijai? (*nicīgi*)

BRUNIS. Man atnesa.. Nolika.. Jaunā māmiņa.. Pati vēl gatavais bērns.. Tu saproties. Nevarēšot izaudzināt. Atnesa man.

IEVA. Tavas vairošanās programmas auglis?

BRUNIS. Vai es zinu? Meitenīte.

VERONIKA. (*sajūsmināta*) Cik smukiņa. Kā mazs eņģelītis! Ko tu ar viņu darīsi?

BRUNIS. (*gluži nelaimīgs*) Nezinu. Es jau neprotu ar bērniem. Maziem bērniem... Šorīt vien atnesa...

IEVA. Domā citi prot? Tie, kam tie caurie prezīši tika. Arī neprot.

VERONIKA. Tu par sevi? (*nicīgi levai*)

BRUNIS. Meitenes, es varētu kādai no jums atstāt. (*apstājas pie ratiņiem blakus Veronikai*) Jūs taču prastu.. Meitenīte.. Maza. Skaistulīte. Latviete. Ar labiem gēniem. Ko? Ņemsiet? Es varētu atstāt...

IEVA. Man nē! Man pašai visādi var būt.

BRUNIS. Varbūt Jūlei? Vai tev, Vera? (*vēršas pie Veronikas*) Tu negribētu?

VERONIKA. Varbūt... Bet jāprasa Uldim. Es viena nevaru izlemt. (*atgaiņājas*)

IEVA. Kā tad, varbūt Uldis vēl ir arī tēvs.

VERONIKA. Tu, plančaka, par manu vīru šitā nerunā!

BRUNIS. Meitenes, neplēsieties! Uzmodināsiet! Ko tad darīšu? Labāk lai vēl paguļ.

Abi atiet no ratiņiem, tie paliek nostāk.

Brunis. (*lūdzošī*) Palīdziet... Ko es vīrišķis... viens ar bērnu.. Meitenes, ko?

27.aina

Ieva, Brunis, Veronika, Uldis

ULDIS. Rīta kafija pagalmā. Kā man patīk šie laiskie mirkļi ar kafijas krūzi zālājā, kad lec saule un putni mostas!

VERONIKA. Rītausmu un putnus esi nokavējis. Ko te jūsmo? Kafiju? (*ar žestu rāda, lai pats protās*)

Uldis meklē ko piemērotu sev brokastīm. Apsēžas. Laiski brokasto.

Veronika grozās ap Brunī, čubinās, noglauda plecu.

Uldis ierauga ratiņus.

ULDIS. *(sabijies)* Bērns! Kam tas bērns pa nakti pieradies?

VERONIKA. Tev! Re, Brunīm meiča atnesusi, lai atdod tēvam.

ULDIS. Kura? *(ieskatās ratos)* Un es tas tēvs? *(sašutis)* Ko nu plāpā? *(mierīgāk)* Nemaz nav līdzīgs. Es savus pa pasauli nemētāju. *(lepni)*

VERONIKA. Kas to nu zina. Un leva?

ULDIS. Ieva nav pasaulē. Ieva ir pašu sētā, acu priekšā.

VERONIKA. Un tad tu domā, ka tas nedz sāp, nedz ir grēks! Vēl plāties kā gailis.

Kauns!

ULDIS. Kamēr tu nezināji...

VERONIKA. Ciet klusu, grēka pagale!

28. aina

Ieva, Brunis, Veronika, Uldis, Juliāna, Gatis

Katrs no savas puses ierodas Juliāna un Gatis. Gatis vēl pogā kreklu ciet, matos gruži kā levai, uzkrītoši tos purina no matiem.

GATIS. Visi jau sapulcējušies.

JULIĀNA. *(staipās)* Tāds dīvains klusums un miers.

GATIS. Ja nezinātu, es teiktu- saskanīgas ģimenes brokastis. Bērnu arī esat dabūjuši. *(ielūkojas ratos)*

VERONIKA. Tas Bruņa rūpals. *(norāda uz ratiņiem)* Drīz jau tā arī būs- saskanīga ģimene. Tik kurš ar kuru skanēs un saskanēs. *(dusmīgi novelk)*

JULIĀNA. Vai es būtu kaut ko palaidusi garām?

VERONIKA. Neko lielu. Tikko jau visi no stūriem lien. Brokastojam.

JULIĀNA. Tik vēlū?

BRUNIS. Mūsu senči brokastoja ar pirmajiem saules stariem, bet tad ieturējās otrreiz. Mēs tā senču tradīcijās varētu pāriet.

IEVA. Būs akurāt tautiski nacionāli.

ULDIS. Ieva, pārtrauc dzelties. Kad ēd, tad vajag laipniem būt. Iesprūdīs kumoss kaklā. *(zobgalīgi)*

VERONIKA. Stop! Stop! Pietiek, es teicu, stop! Šito ecēšanos jāpārtrauc. Kad nu visi

esam kopā, jāizdomā, kā saglābt negodu un kaunu. Lai pasaulē neaizklīst.

JULIĀNA. Uztaisīsim savus laipnākos smaidus, savas laimīgākās maskas, dzīvosim puspievērtām acīm un pasaulei pat aizdomas neradīsies.

ULDIS. Jūle, ko tu runā? Tu arī...?

JULIĀNA. Kāpēc gan ne? Gana ilgi esmu šismājas tradīcijās audzināta.

VERONIKA. (*samiernieciski*) Būtu jau gan labi, ja tas negods tepat vien paliktu. Un neviens ne ar skaņu, ne ar zilbīti, ne ar acu pamirkšķināšanos, neviens no jums, neizpaustu, KAS te notika. (*draudīgi*)

BRUNIS. Bet man ir bērns. (*lūdzot*)

ULDIS. (*lepni*) Tas nu gan nav šīs mājas auglis!

IEVA. Kušš! Ko bļauties? Ka nepamodini!

VERONIKA. Jā, un šodien man par visu svarīgāka manas sētas labā slava.

JULIĀNA. Kā allaž!

GATIS. Ak tā, Vera, un kāds ir tavs nākamais kauna slēpšanas manevrs?

IEVA. Bet mēs taču zināsim... Es zināšu un Uldis... un Brunis..

VERONIKA. Domā, kā gribi. (*strupi*) Un netuvojies manam vīram!

GATIS. Tu Vera joprojām domā, ka tas, kas nekad nenāks gaismā, ko citi nezina, tas jau nav noticis un nevar sāpēt. (*panaivi*) Bet ir taču...

VERONIKA. Jā, esmu pievilta sieva. Un tas citiem nav jāzina. (*aizvainota*)

JULIĀNA. Ko tu tagad tēlo? Pieviltā sieva? (nikni) Nesaki, ka nezināji par Ulda dēkām un sakariem! Tad nebiji pieviltā? Tev tas ir jaunums? Tam nu es neticu! Un es nebūtu pārsteigta, ka tam bērnam arī būtu kāds sakars ar Uldi un viņa gaitām.

VERONIKA. Apklusti! Bērns ir Bruņa rūpals. Man te nekāda izskaidrošanās nav vajadzīga! Turpināsim no tās vietas, kur vakar palikām! (*nostājas pie Bruņa*)

IEVA. To jandāliņu atkārtosim? (*spurdz*)

VERONIKA. Kas tev nāk prātā? (*asi*)

IEVA. Kas cits man var nākt prātā? (*nevainīgi*) Cauri un lietoti prezervatīvi...

VERONIKA. Slampa! (*nošņāc*) Gatis vakar vēlējās mums visiem kaut ko paziņot. Turpināsim no TĀS (*uzsvērti*) vietas. Lūdzu, Gati! (*vēlīgi un laipni*)

GATIS vilcinās, viņu apsteidz Brunis.

BRUNIS. Es arī.. es vēlos... Es .. piedodiet, ka tā iznāca. Es neko ļaunu.. Piedodiet! Un ja tev, Ieva, vajadzīga kāda palīdzība, medicīniska rakstura vai kā citādi, esmu

tavā rīcībā.

IEVA. Tava palīdzība man nebūs vajadzīga! *(nikna)* No tās izvairīšos, kamēr vien dzīvošu. Nevar zināt, kāda būs tava nākamā programmas daļa. Brīvprātīgi iznīcināsi netautiešus, uzlasīsi pamestus bērnus vai tādā garā...

VERONIKA. Ieva, tu varētu paklusēt. Nepazemo manus viesus. Kas zina, kā tava dēka ar manu vīru vēl beigsies. Ja beigsies...

IEVA. Tā jau ir cauri. *(atmet ar roku)*

VERONIKA. Ātri gan. Un man tagad ir jānotic?

ULDIS. Tur jau nekā tāda nebija. *(rausta plecus)*

VERONIKA. Ko nozīmē „nekā tāda”? Un kas būtu, ja būtu „kaut kas tāds”?

Veronika pēta Uldi. Uldis saraujas, apmulst.

BRUNIS. Man šķiet, ka tev, Veronika, arī vajag kādu dēku. *(apkampj Veroniku)*

VERONIKA. Paldies! *(atzinīgi noglāsta Brunim piedurkni, atraujas, bet paliek tuvumā)*

Ļausim nu Gatim runāt! *(asi)*

GATIS. *(nokrekšķinās)* Tā kā manas vainas dēļ... *(ievelk gaisu un sāk vēlreiz)* Tā kā es esmu nevērīgi izturējies pret savām lietām, tās mētājis citiem pieejamās vietās, atstājis nepieskatītas.. tad ir radies pārpratums, par kuru esmu atbildīgs. Tāpēc es piedāvāju.. *(dziļā ieelpa)* es piedāvāju Ievai saistīt dzīvi ar mani.

VERONIKA. Juliānai!

GATIS. Ievai!

VERONIKA. Juliānai!

GATIS. Es piedāvāju Ievai savu nesavtīgu palīdzību un atbalstu, saistot dzīvi ar mani.

JULIĀNA. Un es? Un bildinājums? *(klienājošā izbrīnā)*

GATIS. Tas jau arī bija bildinājums.

JULIĀNA. Mans bildinājums?

GATIS. Tu esi pieteikusies braukt uz Franciju. Tev mana palīdzība nav vajadzīga. Un šito brēkas cēlāju tu, Brunī, savāc, man nav vajadzīgi kaut kādi apšaubāmas kvalitātes uzticības simboli. *(izvelk no kabatas prezervatīvu un atdod Brunim)*

Brunis to paņem, pagroza rokās, ieliek kabatā.

29.aina.

Juliāna, Gatis, Ieva, Uldis

Kamēr citi strīdas, kādā izdevīgā brīdī Brunis klusām ar Veroniku sačubinās un pazūd istabā.

JULIĀNA. KO tu teici? Tu nīrgājies? *(k dziedz)*

IEVA. Tu taču pati negribēji. Ko dziedz?

JULIĀNA. Bet es sāku gribēt. Ieva! *(draudīgi tuvojas Ievai)* Tu... Manā vietā.. Ieva...

ULDIS. *(mierinot apskauj Juliānu)* Jūle, netrako! Gati, tā ir mana atbildība. Es rūpēšos par Ievu. Es esmu tēvs un es...

IEVA. Skaidri zini? *(piekļaujas Gatim)*

ULDIS. Ieviņa baltā, tu joko.

IEVA. Ne tu man pirmais, ne beidzamais.

ULDIS. Vai tev manis nemaz nav žēl? TĀ runāt!

IEVA. Tevis? Veras man žēl. Jūles arī. Tevis? Tevis nemaz.

ULDIS. Mums taču bija labi kopā.

IEVA. Visas dēkas ir labas. Kad dēka galā, kas tur vairs labs? *(slēpjas Gatim azotē)*

ULDIS. Tagad mēs varētu atklāti veidot attiecības.

IEVA. Varētu gan. Taču tagad man negribas.

ULDIS. Kā tā?

IEVA. Tu gribēsi tīru kreklu un siltu putru. Kamēr es vārīšu un tīrīšu, tev būs dēkas.

ULDIS. Un bērns? Tev tagad varētu būt bērns.

IEVA. Varētu arī nebūt.

ULDIS. Tevi tas neuztrauc?

IEVA. Kad uztrauks, tad domāšu. Gribi, vari parūpēties par šito. *(rāda uz ratiņiem)*

No istabas atskan „Happy birthday..” melodija, kādas kaisles skaņas.

Visi ieklausās.

ULDIS. Kas, pie velna, tur notiek?

IEVA. Man šķiet, ka tur tiek likts lietā Gata un Jūles uzticības simbols.

GATIS. Notiek lietisko pierādījumu iznīcināšana. *(jautri)*

ULDIS *(nikns)*. Velna milti! *(skrien skatīties)*

Uldis steigšus dodas uz istabu.

30.aina

Gatis, Juliāna, Ieva

GATIS. Nost ar simboliem! *(skūpst Ievu)*

JULIĀNA (*skrien ap galdu, meklē*). Kur tas nazis? Nu es tevi, leva... Es pati tevi..

Gatis atlaiž levu, satver Juliānu aiz elkoņa.

GATIS. Vai nu būsi prātīga?

JULIĀNA (*mēģina atraut roku, sist ar otru Gatim*). Prātīga? Tagad? Nu nē!

GATIS. Par ko tad nu tā aizsvilies?

JULIĀNA. Kā tu uzdrošies?

GATIS. Kāpēc ne? (*pievelk Juliānu sev tuvāk, ieskatās acīs*)

JULIĀNA. Tu gribēji mani bildināt. (*caur asarām*)

GATIS. Vai man to vajadzēja darīt, ja tu tik ļoti negribi? Re, leva, piekrita uzreiz.

(apkampj levu, smejas)

JULIĀNA. Viņas vietā es arī piekristu...

GATIS. Un savā? Tu taču negribi mani. Vai tomēr... ? (*zobgalīgi, atlaiž levu*)

Juliāna skatās Gatī, klusē.

GATIS. Es redzu- negribi.

JULIĀNA. (*klusām*). Gribu.

GATIS (*zobojas*). Mazliet gribi?

JULIĀNA. Vairāk par mazliet... (*spītīgi*)

GATIS. Mani vai ērtības? Tikai godīgi!

JULIĀNA. Nezinu.. bet es nespēju atteikties ne no tās dzīves, ne no tevis.. ja jau tu godīgu atbildi gribi..

GATIS. Un ērtības bez manis? Varu tev visu atstāt un pārvākties citur.

JULIĀNA. Bez tevis.. bez tevis.. dzīvoklis tik un tā atgādinās par tevi..

GATIS. Varu noīrēt citu dzīvokli. Tev atbilstošu, kādu vēlies.

JULIĀNA. Paldies! Bez tevis man neko no tevis nevajag. Es atgriezīšos pie Veras.

Daudz laimes, leva! (nicīgi)

IEVA. Jūle, paklausies...

GATIS (*levai*). Pagaidi. (*Juliānai*) Pie Veras?

JULIĀNA. Pie Veras. Un pie Ulda. (*ar zaudējumu balsī*)

GATIS. Un nevis pie cita vīrieša?

JULIĀNA. Man nav cita vīrieša! (*asi*) Tev ir cita! (*norāda uz levu*)

GATIS. Un ja tu tā labi padomā. (*pētoši*) Arī nav?

IEVA. Gati, nu jau pietiek! Es negribu, ka viņa mani ienīst visu atlikušo mūžu.

JULIĀNA. Es tevi apbrīnošu. (*izsmējīgi*) Visu atlikušo mūžu. Kā tu proti uzlasīt citiem izbirušās druskas un izmantot katru nieka mirkli savam priekam! Pat ja citiem sāp. Draņķe! (*nicinoši*)

IEVA. Jap! Es dzīvoju ar prieku. Vai to tu man vari pārnest? Neko tu man nedrīksti pārnest! Gati...

GATIS. Ak tad sāp gan, ko?

IEVA. Gati... jau pietiek..

JULIĀNA. Esmu vīlusies. Jūsos. Abos. (*pikta, nikna*)

GATIS. Mēs arī esam vīlušies. (*jautri*)

*Gatis pievelk Juliānu, apkampj un skūpstā. Juliāna mēģina atbrīvoties, tad atslābst.
Ieva pasmaida, uzgriež muguru abiem, čubinās ap ratiņiem.*

GATIS. Mēs gaidījām skaļāku un krāšņāku reakciju. (*noskūpstā Juliānu uz vaiga*) Mīļā, vai tagad tu manu bildinājumu pieņemsi?

JULIĀNA (*neizpratnē*). Bildinājumu?

GATIS. Jā. Es tevi bildinu. Ne tā, kā biju domājis, bet jā- vai tu, Juliāna, precēsies ar mani?

JULIĀNA. Jā. Es... jā.. Tā pēkšņi? Bet Ieva?

GATIS. Ieva sapratīs. Tā patiesībā bija viņas ideja.

JULIĀNA. **Viņa** tev piedāvājās?

GATIS. Ne nu tik klaji. (*smejas*) Ierosināja nospēlēt nelielu skečiņu.

JULIĀNA. Tad tas bija teātris? Tikai teātris? (*dusmīga*)

IEVA (*atgājusi no ratiņiem*). Un tu uzķēries. (*smejas*)

JULIĀNA. Draņķe! Mīļā draņķe! (*apkampj Ievu*)

IEVA. Ņem par labu!

GATIS. Tu nožēlo? Vēl jau drīksti pārdomāt. Ieva?

JULIĀNA. Nē. Nepārdomāšu. Ne tagad. (*pieglaužas Gatim, apliek rokas ap vidu*) Ja tu to domā nopietni. (*ieskatās Gatim acīs*)

GATIS. Šoreiz pavisam nopietni! (*noskūpstā uz pieres*) Ieva mums noorganizēs saderināšanās ballīti. Būs skaisti. (*miedz ar aci Ievai*) Ko tu saki?

JULIĀNA. Vai nu tas ir vajadzīgs?

GATIS. Ja nē- man vienmēr ir rezerves variants. (*piekļauj Juliānu ciešāk*)

Juliāna, Ieva, Gatis, Brunis, Uldis

Jezga istabā pieņemas skaļumā. Izskrien Brunis, Uldis.

Brunis vēl kārtu bikšu priekšu, kreklu. Uldis viņu slāna ar tautisko jostu.

ULDIS. Es tevi nositīšu. Es tevi.. Tu nelietīgais vaislotāj! Tu.. Prom no manas sētas. No manas sievas!

Brunis aizbēg aiz kulisēm, Uldis dusmās aizmet jostu viņam pakaļ.

32.aina

Juliāna, Ieva, Gatis, Uldis, Veronika

Mierīgi un cēli iznāk Veronika, nogludina svārkus, smaida.

Uldis, viņu ieraudzījis, sastingst.

VERONIKA. Atriebība no tiesas ir salda. *(Veronika tuvojas Uldim, noskūpst uz vaiga.)*

Happy birthday, mīļais vīrs Uldi!

IEVA. Pēcgarša ir rūgta.

VERONIKA. Nevajag pēcgaršai ļauties. *(vīzdegunīgi) (ieinteresēti)* Kur Brunis palika?

ULDIS. Iztiksim bez tava mīļākā.

VERONIKA. Kāpēc gan? Ja te ir tavējā, komplektam derētu manējais.

ULDIS. Ja tu viņu vēl pieminēsi...

VERONIKA. Ne tikai.

ULDIS. Tu...

IEVA. Brunis aizmirsa bērnu.

VERONIKA. Atstāja.

JULIĀNA. Tev?

VERONIKA. Mums.

ULDIS. Kādiem vēl mums? Man nevajag svešu bērnu! Vera?

VERONIKA. Muļķis! It kā tev būtu savs? Bērns ir un paliek bērns. Kāda tur starpība?

ULDIS. Kas ir viņa māte?

VERONIKA. Es gribētu zināt, kas ir viņas tēvs.

ULDIS. Kas tie par mājieniem, Vera?

VERONIKA. Baidies gan? *(smejas)* Brunis lūdza, lai mēs.. kāda no mums.. sievietēm.. uzņemamies rūpes par mazulīti.

IEVA. Es varētu kādu laiku.. vasarā.. Bet pavisam.. Nē, to es nevarēšu.

VERONIKA. Un tu, Jūle?

JULIĀNA. Esmu tikko saderinājusies, bērni man ne prātā...

IEVA. Bet jums būtu iespējas...

JULIĀNA. Es braucu uz Parīzi, ja atceries, studēt. Kur es viņu likšu?

VERONIKA. Tad mēs ņemsim. Viņa galu galā jau ir mūsu mājās. Vispirms nokārtosim adopciju. Tad ņemsim. Lai ir pa godam.

ULDIS. Nē! Mēs neņemsim. Ne mēs! Nekad!

33.aina

Juliāna, Ieva, Gatis, Uldis, Veronika, Brunis

Brunis kādu brīdi slepus klausās sarunu. Tuvojas ratiņiem.

BRUNIS. Jūsu atrunās klausoties, nelabi metas. Tautieši!

ULDIS. Tu atkal te!

BRUNIS. Atnācu pēc bērna.

VERONIKA (*mīlīgi*). Teici, ka atstāsi.

BRUNIS. Kam? Kam lai atstāj? Sievietēm, kuras ne vien dzemdēt negrib, bet arī gatavu bērnu negrib. Nav brīnums, ka latvieši nevairojas. (*stumj ratiņus*)

VERONIKA. Brunīt, nesteidzies. Mēs izlemsim.

BRUNIS. Man jūsu lēmumus nevajag. Es par savu meitu parūpēšos pats.

VERONIKA. Savu? Tu nopietni?

BRUNIS. Vai vīrietis skaidri var zināt, kas ir viņa, kas nav? Jātic un jāuzticas. Tā ka.. ja darīšana bijusi.. Ko tur daudz? Audzināšu pats! Latviešu vīrietis arī var bērnu izaudzināt. (*lepni*) Ja tikai viņam ir bērns. Bet jūs.. jūs ar visu savu godu un kaunu pat par krustmātēm nederat. Klukstes! It sevišķi tu, Uldi!

Brunis aiziet ar visu bērnu.

34.aina

Juliāna, Ieva, Gatis, Uldis, Veronika

IEVA. Kas tas bija?

GATIS. Patiesi vārdi.

VERONIKA. Kā pļauka sejā. No Bruņa es to negaidīju.

ULDIS. Un ko tu no viņa gaidīji? Cik labi tad tu viņu pazīsti, lai kaut ko gaidītu?

VERONIKA. Tā lai paliek mana darīšana. (*vīzdegunīgi*)

ULDIS. Tev tagad gods nerūp?

VERONIKA. Mēs visi esam savu godu sacūkojuši. Vairāk vai mazāk. Tur vairs nekas

nav glābjams. Lai ko pasāktu.

ULDIS. Verai vairs nerūp gods! Kas ta nu? Pasaules gals klāt, vai!?

IEVA. Ar to pasaules galu .. vai sākumu,, jūs tiksiet paši galā. Es.. kur tas Brunis palika?

GATIS. Tu pie Bruņa?

IEVA. Jā. Pārdomāju. Viņam palīdzība noderēs. Moš neatraidīs. *(dodas prom)*

VERONIKA. Skrien vien! *(aizvainota)* Tev arī drīz **tāda** palīdzība noderēs. *(k dzied levai paka!)*

JULIĀNA. Izskatās, ka tu pati, Vera, būtu skrējēja. Tu esi greizsirdīga? Uz levu? Par Bruni?

ULDIS. Pēc tā, ko es te virtuvē pārtraucu.. nebūtu brīnums.. Neizskatījās, ka būtu pirmā reize..

VERONIKA. Muļķības. *(aizvainotā lepnumā)* Kas man gar visām levām, Bruņiem un viņa bērniem. Un kamēr citi nezināja... Vai nu viss skaļi jāsaka?

Veronika dodas iekšā.

35.aina

Juliāna, Ieva, Gatis, Uldis

JULIĀNA. Lāga dvēsele tas mūsu Brunis. Pieņemt svešu bērnu. Apbrīnas vērts. *(ar cieņu)*

GATIS. Par naivu šim laikmetam. Uz nacionālismu ķerts dīvainis.

ULDIS. *(galvu rokās saķēris)* Kas nu būs?

GATIS. Nekas. Vera pārtrauks sargāt iedomātu sētas un ģimenes godu.

JULIĀNA. Vot i Vera mūs nenosargāja. *(zobgalīgi)* Lai kā centās. Žēl, ne?

ULDIS. Vera mūs iegāza!

JULIĀNA. Ne tu?

ULDIS. Kā viņa varēja.. Ar to smurguli.. to susliku? Divkose... Maita!

GATIS. Paraugģimenītes ideja izgāzusies kā veca sēta.

ULDIS. Kā ar tādu sievu lai dzīvo?

JULIĀNA. Tāpat kā Vera dzīvoja ar tevi. Nomazgāja un samierinājās.

GATIS. Tava kārtā samierināties. Būs tev jauna pieredze.

ULDIS. Nu gan mūsu ģimenes vārds tiks mazgāts un apmazgāts, nests no mutes mutē pa pagastu, mēļots un baumots.

JULIĀNA. Tad jau mēs esam. Ja par mums runā, tad mēs vēl esam ievēribas cienīgi un dzīvi.

GATIS. Un mums ir ko svinēt.

Fonā skan „Happy Birthday”

Priekšgars.

2012.gada jūlijs

Saulkrastos